

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDsapziņai

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Nacionālais partizāns:

“IR JĀGATAVOJAS KARAM – TĀ ES UZSKATU!”

Saruna ar nacionālo partizānu **Alfrēdu Suipi**

**RIETUMU
“DRAUGI” ĻAUJ
MŪS IZNĪCINĀT**

DDD: Agrā jaunībā kopā ar citiem latviešiem – nacionālajiem partizāniem – jūs uzsākt cīņu pret sarkanajiem okupantiem. Jūs teicāt, ka šis karš vēl nav beidzies?

Alfrēds Suipe: Nav beidzies! Atceros, kā mēs, nacionālie partizāni, meža bunkuros klausījāmies radio. Bija patīkami dzirdēt, ka Rietumu valstis neatzīst Baltijas valstu iekļaušanu PSRS sastāvā. Cerējām, ka Hitlera režīms kapitulēs sabiedroto karaspēkam, un tad no Kurzemes Cietokšņa latviešu legionāri un nacionālie partizāni ar Rietumvalstu, arī ASV, atbalstu noziedzīgos, naidīgos sarkanos okupantus aiztrieks pāri robežai. Taču tā nenotika, un mūsu Rietumu “draugi” atļāva turpināt genocīdu Baltijā.

Patiesībā 1945. gada 8. maijs latviešu patriotiem bija sēru diena, jo Latvija palika okupēta, kā tas tika nolemts Potsdamas, Jaltas,

Teherānas konferencēs. Rūzvelts esot teicis: “Paies desmit vai divdesmit gadi, un latviešu tauta pieradīs, sadzīvos ar krieviem.”

DDD: Visi vēl nav pieraduši, paldies Dievam... Tomēr arī mūsdienās Rietumi vēl joprojām izturas divkosīgi.

A.S.: Pie mums kā neapstrīdama patiesība tiek pieņemta doma: “Par okupācijas seku novēršanu nedrīkstam runāt, jo Rietumi mūs nesapratis...” No Brišeles caur Maskavu Latvijā iebrāukušie komisāri, tādi kā van der Stūls u.c., latviešiem esot jāuzklausā, visiem iekļideņiem esot jādod pilsonība. Tagad daudz noziedznieku ir iekļuvuši valsts vadītāju amatos.

Turpinājums 2. lpp.

Šajā numurā lasiet!

LIEKULĪBA

→ 3. lpp.

LAIKS PAPLAŠINĀT SAVU APZIŅU!

Saruna ar bijušo Rīgas 1. slimnīcas direktoru, ārstu Dr.med. **Jāni Ozolu**

→ 5. lpp.

PAR KRIEVVALODĪGO LOJALITĀTES APTAUJU

→ 6. lpp.

HITLERA-STALĪNA PAKTA 75. GADADIENĀ

→ 8. lpp.

PAR TAUTAS SIRDĀS UN MUGURKAULA PROBLĒMĀM

Saruna ar publicisti **Ingrīdu Strodu**

**LATVIJAI OTRAIS
PASAULES KARŠ
NAV BEIDZIES**

DDD: Nesen rakstīji mums, ka pēc viesošanās pie Kanādas latviešiem tev ir daudz pārdomu par Latviju un latviešiem “šai malā un tai malā”. Droši vien latviešu nacionālais kūtums ir acīm redzams. Vai, tavuprāt, Ukrainā notiekošais nemaina latviešu vienaldzīgo un pat nolaidī-

beidzot pamostos. Tagad vairums joprojām nesaprot, ka dzīvojam gandrīz uz pulvermucas. Krieviem ir teiciens, kuru mēģināšu brīvi pārtulkot: “Kamēr pērkonis nebūs nograndis, zemnieks nepārkrustīsies.” Es domāju, ka latvieši vēl nesaprot, cik tas ir bīstami, ka vairāk nekā divdesmit gadus pēc neatkarības atjaunošanas joprojām lielai daļai cilvēku Latvijā nav skaidrs, ka šī ir latviešu valsts.

Turklāt daļa Latvijas dzīvo Krievijas informa-

“Es vēlreiz saku – latviešiem ar steigu jāstiprina savs mugurkauls, jo liekšanās un iztapšana novedīs pie iznīcības.”

go attieksmi pret savu tautu un valsti?

Ingrīda Stroda: Notikumi Ukrainā ir vairāk nekā traģiski. Es nekad mūžā nevarēju iedomāties, ka 21. gadsimtā kaut kas tāds var notikt. Diemžēl domāju, ka, ja akurāti krievu tanki nāktu iekšā Latvijā, varbūt tad latvieši

tīvajā telpā un uzskata, ka viss, ko dara Putins, ir labi. Mana bijusī kolēģe, kura tagad dzīvo Latgalē, ik dienas ir tam lieciniece. Tas liek domāt, ka esam vēl tālu no patiesās situācijas apzināšanās – vēl lielākā daļa latviešu nav aptvēruši draudošās briesmas.

DDD: Vai tev nešķiet, ka

atbildība par šādu situāciju ir jāuzņemas pie varas esošajiem? Tieši viņu glābums un neizlēmība, iztapība un vēlme pakļauties nostiprina šīs negatīvās īpašības arī tautas apziņā.

I.S.: Protams! Valsts vadītājiem nav mugurkaula – paši nespēj pieņemt lēmumus, tikai skatās mutē

lielvalstu vadītājiem. Tikko Latvijā viesojās Vācijas kanclere Merkele.

DDD: Un kāds bija labums no viņas vizītes? Vai kāds viņai atgādināja par Otrā pasaules kara radītajām sekām Latvijā, kuras, starp citu, joprojām nav likvidētas?

Turpinājums 4. lpp.

UZ TIKŠANOS SĒRMŪKŠOS!

Cik ilgi vēl būsīm okupēti? Cik ilgi vēl ļausim okupantiem un kolonistiem piesmiēt mūsu tautu un valsti? Mums ir jārod sevī spēks, lai radītu krievvalodīgajos degsmi atgriezties savā senču Dzimtenē – Krievijā! Mums ir jācīnās, lai atbrīvotu savu zemi, savu tautu, savu valsti! Šo cīņu aizsāka latviešu nacionālie partizāni, un mums tā ir jāpabeidz – ar uzvaru!

Ielūdzu visus “DDD” lasītājus un latviešu tautas patriotus **2014. gada 26. septembrī plkst. 11.00** uz Latvijas Nacionālo partizānu piemiņas pasākumu Amatas novada, Skujenes pagasta Sērmūkšos pie Nacionālo partizānu piemiņas ansambļa.

Nacionālo partizānu vārdā,
Alfrēds Suipe

Programmā:

Plkst. 11.00 – koncerts Sērmūkšu pamatskolas zālē.
Plkst. 12.00 – ziedu nolikšana pie Nacionālo partizānu piemiņas ansambļa.
Plkst. 12.15 – sarunas un kopīgs mielasts piemiņas vietā.

Nacionālais partizāns: “IR JĀGATAVOJAS KARAM – TĀ ES UZSKATU!”

Turpinājums no 1. lpp.

Alfrēds Suipe: Ja “x” stundā būtu jāaizstāv latviešu valsts, tad no tādiem “jaunlatviešiem” labāk ir turēties tālāk!

Un mums ir tālāk jāturas arī no tiem, kurus ir jādeboļševizē! Brīžiem liekas, ka vēl nav pienācis laiks okupācijas likvidēšanai, ja ir tādi latvieši, kas paši verdziski negrib patiesu, īstu brīvību... Izstūjuma Kolimas urāna šahtās mēs domājam: tikai nenomirt šeit, Kolimā, bet tikt uz Latviju – un tad varētu arī mirt... Kad gāju cauri šim šausmām, es pat tādu domu nepieļāvu, ka tad, kad Latvija atgūs neatkarību, tajā vajās un represīvi izturēties pret savas zemes un tautas patriotiem – pret jums – par to, ka aizstāvat un pauzat uzskatus par okupācijas seku likvidēšanu.

DDD: Jūsbrāt, Rietumvalstīm bija tālejoši nodomi, atstājot Baltijas valstis PSRS okupācijā?

A.S.: Protams, tagadējie “draugi” un “sabiedrotie”, kuri savulaik atdeva Staļinam Baltiju un vēl citas valstis, jau tad bija tālredzīgi savu labumu meklētāji. Zinot, ka uzspiestā verdzībā, latviešu tautai dzīvojot kopā ar naidīgajiem okupācijas varas pārstāvjiem, jebkura inteligenta un bagāta tauta tiek morāliski, materiāli un fiziski pazemota...

STŪRA MĀJAS LIECĪBAS

DDD: Jūs ļoti aktīvi cīnāties par t.s. Stūra mājas saglabāšanu. Šī celtnie ar tumšajiem pagrabiem ir liecība nežēlīgajam genocīdam pret latviešu tautu. Kādēļ vēlaties to saglabāt kā “Stūra māju”?

Alfrēds Suipe: Tas ir mans pienākums – to darīt! Stūra māja tika veikti

gan morālās, gan fiziskās “anestēzijas” devas, kad tika sist pa galvu. Morāli mani spīdzināja ar draudiem par nošaušanu, ja neatzišos pantos, kuros tiku apsūdzēts. Lai vai cik stipri ir nervi, tomēr laiks Stūra mājā bija nomācošs, uztraukuma pilns. Bieži likās, ka atvērsies durvis un izsauks uz nošaušanu.

DDD: Par laimi – nenošāva! Piedodiet par jautājumu: kāpēc?

A.S.: Mani pratināja 1949. gadā. Un tad salasīja kopā visus tos, kurus bija nolēmts vest uz Tālajiem Austrumiem. Tolaik man bija stipri bojāta atmiņa – neatcerējos pat bērniem vārdus... Fiziskās “anestēzijas” atmiņu neuzlaboja. Tad mani un vēl dažus nosūtīja uz Centrālcietumu, kur nebijām ilgi, līdz beidzot sadzina vagonos, un sākās ceļš uz urānu šahtām.

DDD: Par ko jūs mocīja un izsūtīja?

A.S.: Jūs jau zināt, biju latviešu nacionālais partizāns. Cīņā pie Sērmūkšiem krita četri cīņubiedri, piekto ievainoja. Kā jau karā – lodes tika šautas no visām pusēm. Es tomēr izkluvu bez ievainojumiem, un pēc cīņām man izdevās izbēgt. Naktī devos uz Rīgas rajonu. Ļoti raizējos par savu ģimeni. Pateicu radniekiem, ka būšu tur un tur – ja kas, lai man paziņo. Nepagāja ne divi mēneši, kad saņēmu ziņu, ka visi partizāni, kuri bija palikuši dzīvi, esot labprātīgi pieteikušies, jo viņu ģimenes tikušas apcietinātas. Viņiem esot apsolīts neizvest uz Sibīriju. Man paziņoja: ja es pieteikšoties, tad manu ģimeni neaiztikšot! Bet tie vēlāk izrādījās klaji meli. Lai saudzētu savu ģimeni, aizbraucu uz Sērmūkšiem, kur vajadzēja atstāt ieročus un padoties...

DDD: Tad jūs aizveda uz Stūra māju?

A.S.: Atceros kādu dienu. 6. stāva pratināšanas telpā, uz kuru tiku nogādāts, izmeklētājs atvēra vaļā aizkarus – plašs skats uz Matīsa tirgus pusi, lai redzu, kā cilvēki brīvi staigā. Tad man lika apsēsties uz benķīša, un izmeklētājs staigāja garām un apkārt, līdz kādā momentā – spēcīgs, apdullinošs sitiens pa galvu. Sita nevis ar kulkaku, bet ar delnas pamatni, lai nepaliktu zīme...

DDD: Ko jums jautāja?

A.S.: Piemēram, kas deva pārtiku? Bet, kā gan es varu to teikt – viņi taču glāba manu dzīvību?! Kad nesaku, atkal sitiens pēc

runānot! Kā var pastāvēt vēlēšanas, ja nav notikusi varmāku tiesāšana? Kā tauta var balsot kopā ar viņiem?!

VIENALDZĪBA APRIJ SPĒKUS

Alfrēds Suipe: Tomēr jāteic tā – kāda mums tā tauta ir, ar tādu jādzīvo! Kad 20. jūlijā lūdzu sanākt visus, kuri Stūra mājā ir bijuši represēti, atnāca tikai ap 30. Nav atsaucības.

DDD: Jūs esat piederīgs paaudzei, kas savām acīm ir redzējusi karu un latvie-

“Mūsu karš vēl nav beidzies, un latviešiem ir brīvprātīgi jāstājas savas zemes un tautas sardzē!”

sitiena, līdz mani, pavisam apdullušu, noveda lejā kamerā un pateica: tevi tik un tā nošaus par tādiem politiskiem pantiem! Tomēr nenošāva – izvēlējās izmantot manu spēku urāna šahtas...

DDD: Kā jūs gribētu šo čekas māju saglabāt?

A.S.: Tai ir jābūt atvērtai kā muzejam, lai katrs, kurš vēlas, to var apskatīt kā piemiņas vietu.

DDD: Tas būtu labi. Žīdiem ik uz soļa ir holokausta muzeji, arī Latvijā. Bet latviešiem vienīgais, ko par tādu varētu nosaukt, ir Okupācijas muzejs, kaut arī tur ekspozīcija ir nepilnīga.

A.S.: Tāpēc es vēlos, lai Stūra mājas pagrabi – šī viena no genocīda vietām – tiktu izveidoti par muzeju.

DDD: Līdz oktobrim tur ir apskatāma ekspozīcija, tomēr visticamāk, ka liela daļa no šausmām, kas tika piedzīvotas čekas pagrabos, netiek rādītas – kā jums šķiet?

A.S.: Daudzas šausmas, kas ir pastrādātas pret latviešiem, tiek noklusētas. Bet godīgiem vēsturniekiem, ekspertiem vajadzētu visu izpētīt un dot iespēju tautai apskatīt, kas viss tur ir noticis. Stūra māja ir jāsaglabā. Katrai tautai būtu jāzina un jāgodā cilvēki, kuri savu tautu ir aizstāvējuši un savas cīņas dēļ šajā iestādē ļoti smagi cietuši.

Esmu daudz rakstījis Saeimai un citām institūcijām, ir bijuši atteikumi, ka tā ir ļoti liela celtnie u.tml. Protams, ka liela, bet ir taču jādama, kā un ko tur novietot – varētu arī attiecīgas organizācijas palīdzēt sakārtot visu, atbilstoši tai mājai.

DDD: Atkal būtu jāsaka – žīdiem nebūtu jautājumu: jau sen tādā ēkā būtu izveidots plašs holokausta muzejs, uz kuru vest oficiālas citu valstu delegācijas.

A.S.: Bet pie mums taču pat deboļševizācija nav notikusi, par deokupāciju un dekolonizāciju pat ne-

šu cīņas pret iebrucējiem.

A.S.: Šis atmiņas būtu jānodod tālāk, bet šodienas jaunā paaudze ir iegrimusi materiālajā pasaulē – tai interesē, lai tikai vairāk nopelnītu, izklaidētos, uzdzīvotu... Tā, protams, ir arī mūsu, vecāku, vaina, ja enerģiski neesam varējuši viņus iespaidot.

DDD: Manuprāt, jaunieši nav slikti, bet viņi aug degradējošā vidē, kur savas tautas un zemes mīlestība, pašaieliedzība dzimtenes labā ir tikai vārdi ar “patētisku” piekāršanu, nevis izpratne par dzīves nepieciešamību. Ko mēs varam sagaidīt no jauniešiem, ja pat Latvijas vēsturi skolās māca negribīgi?! Arī ģimenēs bērniem nav, no kā mācīties – vecāki ar viņiem nerunā par okupācijas seku novēršanas nepieciešamību, vecākiem pašiem vairāk rūp personiskā labklājība, nevis tautas nākotne un garīgums.

A.S.: Es piekritu. Tāpēc arī mums tik grūti iet politiskajā ziņā. Par laimi cilvēki ir visādi – ir arī tādi, kuri neļaujas iespaidoties.

DDD: Jums tomēr sāt, ka jaunatne ir tik pasīva, inerta?

A.S.: Jā, ļoti. Taču vaina, kā jūs teicāt, ir visā notiekošajā. Kad vēl Piebalgs bija izglītības ministrs, mēs, nacionālie partizāni, uzrakstījām vēstuli, lai skolās māca Latvijas vēsturi. Bet viņš pat mums neatbildēja! Galvenā problēma ir tā, ka starp mums, latviešiem, ir ļoti daudz vienaldzīgo. Sāk pietrūkt spēka cīnīties ar šo vienaldzību... Valdība ir nostājusies pret mums, pret izaugsmi. Nevieni oficiāli nerunā par okupācijas seku novēršanas nepieciešamību. Bēdīgi.

DDD: Manuprāt, arī pati Nacionālo partizānu apvienība neiet ar lozungu par deokupāciju, dekolonizāciju, deboļševizāciju – par DDD. Sanāk, ka viņi savu cīņu ir pabeiguši – padevušies?

A.S.: Jā, tieši tā es uzskatu. Apvienība kā organizācija nekur savu darbību neparāda, bet tagad tikai gaida, kad visu pienešis klāt. Lai gan par Abreni vajadzēja iestāties, par latviešu valodu, par balsošanu – ir daudz lietu, kur vajadzēja un vajag pielikt enerģiju un darboties. Tāpat arī gausi tiek risināts jautājums par Stūra māju.

Un tā mums, kas kaut ko dara, nekur nav atbalsta – it kā rokas būtu sasietas. Kā saka: labāk redz mūsu pēcpusi nekā priekšpusi... Bet, kamēr nenotiks deokupācija, viss tā arī paliks.

BRĪVPRĀTĪGI SAVAS ZEMES UN TAUTAS SARDZĒ

DDD: Varbūt tomēr latvieši sāk apzināties savu draudošo stāvokli Ukrainas notikumu dēļ?

Alfrēds Suipe: Jā, varbūt beidzot arī pie mums sāks domāt, kaut kā mobilizēties. Bet šī nogaidīšana nāk tikai pašiem par sliktu – labāk ātrāk izdarīt, ko vajag.

DDD: Un – ko vajag?

A.S.: To, ko jūs rakstāt savā avīzē – veikt DDD! Citādi nekā laba ar mūsu tautu un valsti nebūs. Nav taču jēgas vīkt dzīvību, ja nedzīvojam. Vērojot notikumus Ukrainā, es pat esmu rosinājis cilvēkus stāties brīvprātīgos savas zemes sargos. Taču atkal atduros pret vienaldzību. Vēl ir liela negribēšana. Taču vienu brīdi var būt par vēlu. Tā lieta nav vienkārši izdarāma dažās stundās.

DDD: Uz ko jūs aicināt cilvēkus?

A.S.: Es uzskatu, ka, lai latviešu tauta varētu sevi aizstāvēt, ir jādibina brīvprātīgie. Mums ir jāspēj pašiem sevi aizstāvēt. Jāpiedalās arī Zemessardzei, lai latvieši būtu bruņoti, –

un jāgatavojas karam! Mēs nevaram zināt, kas Putnam vienu brīdi var ienākt prātā. Kamēr NATO atapsies – viņš savu jau būs paveicis.

Protams, ikvienam beidzot būtu jāsaprot, ka ir jāveic arī dekolonizācija. Tam tāpat ir nepieciešami brīvprātīgie. Latviešiem ir vajadzīga latviska vide, labvēlīga dzīve savā zemē. Tāpēc viņi – okupanti, kolonisti – ir jāpiespiež braukt prom, jāsaģādā viņiem tik slikti apstākļi, lai tie labprātīgi atstātu Latviju.

Un vēl. Tā kā ASV atdeva Baltijas valstis Staļinam, Obamas pienākums ir atvainoties Latvijai un iesaistīties deokupācijas risināšanā. Tāpat arī Lielbritānijai ir šāds pienākums. Visām valstīm, kuras piedalījās Otrajā pasaules karā, kas mums nesa okupāciju, ir jāpiedalās deokupācijas procesā. Vai tad šo valstu vadītāji nezina, kādi apstākļi valda tur, kur ir bijusi okupācija? To visu taču gan NATO, gan Eiropas Savienībai vajadzētu zināt. Kāpēc mums nesniedz palīdzīgu roku? Kāpēc mums jāmokās ar okupantiem, kolonistiem?

DDD: Gluži vienkārši – Eiropas Savienībai, ASV, precīzāk, to vadītājiem un mega-oligarhiem, ir savas intereses, kas šobrīd neatbilst latviešu tautas vajadzībām.

A.S.: Tāpēc paldies jums, avīzei “DDD”, kas saka tiešu valodu, raksta par šiem jautājumiem, modina tautu, pievērš uzmanību un liek domāt. Es savukārt aicinu latviešus sūtīt jums rakstus, lai taisnīgās, patiesās domas Latvijā izplatās!

Mūsu karš vēl nav beidzies, un latviešiem ir brīvprātīgi jāstājas savas zemes un tautas sardzē! Ir jāgatavojas karam – tā es uzskatu.

Intervēja
Līga Muzikante

“Lai vai cik stipri ir nervi, tomēr laiks Stūra mājā bija nomācošs, uztraukuma pilns.”

nežēlīgi noziegumi pret cilvēcību. Arī es esmu bijis ieslodzīts šajos čekas pagrabos, pēc tam izsūtīts uz urāna šahtām.

Apcietinājumā Stūra mājā pabiju gan augšstāvā, kur notiek pratināšana, gan apakšstāvā. Saņēmu

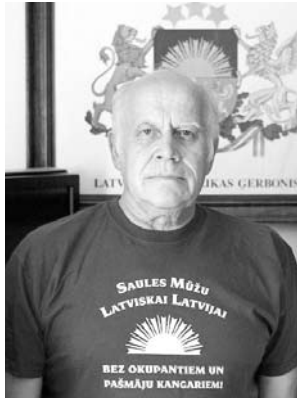
A.S.: Jā, tā notika. Un sākās nevis medicīniskā, bet fiziskā “anestēzija”...

DDD: Ar bomi pa galvu?

A.S.: Tamlidzīgi.

DDD: Vai varat pastāstīt par kādu pratināšanas epizodi?

LIEKULĪBA

Lotārs Stūre

PSRS okupācijas terorā politiski represēts brīvības cīnītājs, VDK benžu upuris un cietušais

Nupat, 23. augustā, atzīmējām dienu ar bailēs rakstītu nosaukumu – Staļinisma un nacistu upuru atceres diena. Kaut bija jābūt Okupācijas upuru piemiņas dienai! Ne jau mūs okupēja un represēja partijnieki, bet valstis – PSRS un Vācija. Manuprāt, šī ir kārtējā pielabināšanas Kremlim vai bailes, lai lietas nesauktu istajos vārdos.

Šī atceres diena sakrita ar Baltijas ceļa atzīmēšanu, un pie bijušās represiju VDK odžu midzeņa galvenās ēkas notika piemiņas pasākums ar sveču aizdegšanu. Uzstājās arī varas pārstāvji, kuri stāstīja par šausmu darbiem, kas nedrīkst atkārtoties. Kaut īstenībā tika īstenots latviešu tautas holokausts! Tur, VDK galvenās ēkas pagrabos, tika nošauti labākie latvju tautas dēli un meitas, un uz Sibīrijas nāves nometnēm tika izsūtīti tūkstošiem, arī sirmgalvji un nevainīgi bērni.

Vai tiešām šos nelietīgos noziegumus veica nezināmi marsieši, kā tas būtībā izrietēja no varas pārstāvju uzrunām? Nevienš runātājs nepateica, ka tas ir VDK benžu darbs. Tāpat runās un saziņas līdzekļos izskanēja tikai Stūra māja, nevis VDK neliešu galvenais midzenis. Okupācijā daudzi šai baisajai ēkai gāja ar likumu. Pat bija

tāds teiciens, ka no šīs mājas var redzēt Sibīriju...

Kā lai lietas sauktu istajos vārdos, ja neviens VDK nelietis nav tiesāts, izņemot Noviku. Nav pat mēģināts galveno bendi Šustinu, kurš uzspieda daudziem nāves spriedumu “Nošaut!”, pieprasīt no Izraēlas tiesāšanai. Kādreiz bija iespējams arī dabūt visus VDK dokumentus, bet Godmaņa vīri bailēs bija priecīgi, ka tie aizceļo prom. VDK bendēm Latvijā nav pat veikti nekādi ierobežojumi, arī spekulācijās. Gluži pretēji – tiem ir dotas pat privilēģijas un iecelšana svēto, neaizskaramo kārtā. Daudzi VDK izdzimtenī ir miljonāri. Arī tas, kurš, pēc manām domām, bija visnaidīgākais pret Latvijas brīvības cīnītājiem un trimdu, jeb VDK 5. nodaļas priekšnieks, tagad miljonārs Guntis Indriksons. Arī VDK štata darbinieks, tagad miljonārs, Juris Savickis nesen televīzijas pārraidē “Viens pret vienu” pat neatzina Latvijas okupāciju. Tās nav vienīgās VDK naidīgās odzes – miljonāri...

Gada sākumā par VDK atmaskošanu, šķiet, bija uztraucies ģenerālprokurors Kalnmeiers un SAB boss Maizītis, kas okupācijā strādāja izmeklēšanās un tiesu iestādēs. Izkalpošanās toreiz bija modē un varēja taču gadīties arī kāda politiska prāva vai pašu savervēšana? Arī zoodārzā “atrastais” un ar okupantu tankiem “brunotais” Zatlers, man liekas, ir ļoti sabijies no VDK atmaskošanas. Man prātā nāk sakāmvārds: “Kas vainīgs, tas bailīgs...” Vai tā ir?

VDK “CIENĪJAMIE” ĻAUDIS...

Tomēr, manuprāt, vislielāko nodevību un cinismu trīs reizes nodemonstrēja VV-F, atkārtoti uzliekot “veto” 8. Saeimas deputātu balsojumam atvērt VDK maisus. Kuriozs bija viņas izskaidrojums, ka maisos atrodas arī ļoti

labi, godīgi un cienijami ļaudis... un viņa negribot darīt tiem pāri. Tā tika uzspļauts mums, brīvības cīnītājiem, kuri ir cietuši no VDK “cienijamiem” ļaudīm. Taču mēs “augst-dzimušās” rozenkreieres acīs esam tikai nulles un tukša vieta. Ne jau bez bailēm vai bez nopietna

Brīvības cīņās iegūtā latviešu Abrene. Atkārtota latviešu valodas noplicināšana un Leģionāru dienas aizliegums un citi pret nacionālām vērtībām vērsti rīkojumi ir nākuši tieši no šīs trimdas kundzes, kuru Saeimā pirmo reizi ievada VDK virsnieks Juris Bojārs.

“VV-F varēja tik nodevīgi rīkoties – iesplaut latvju tautas dvēselē – tāpēc, ka zināja: neviens liels nelietis, nodevējs, blēdis un zaglis nekad nav cietumā ielikts...”

iemesla prezidente glāba šos ļaudis – varbūt tāpēc, lai, maisus neatverot, pati paliktu tīra un svēta?

Starp citu, VV-F gluži kā velns no krusta muka no politrepresētajiem un brīvības cīnītājiem, liekot pat rādītājpirkstu pie deņņiem, un neapmeklēja mūsu saietus Ikšķilē. Tā vietā viņa devās uz zirgu sacensību izklaidi. VV-F necienīja arī leģionārus, kas noturēja fronti, lai viņas ģimene, mūkot no krievu armijas kā žurkas no grimstošā kuģa, nokļūtu brīvībā. Vēl vairāk, viņa “pateicībā” pat veicināja, lai aizliegtu Leģionāru piemiņas dienu. VV-F gan nevajadzētu tēlot mulķi, jo viņa lieliski zina, ka leģionāri Nirnbergā pat apsargāja nacistu kara noziedzniekus, ko citiem neuzticēja.

Kā gan raudzītos visa pasaule, ja, piemēram, Vācijas prezidents atkārtoti uzliktu “veto” Bundestāga lēmumam atmāskot pilnīgi visus bijušos gestapo, SD un STASI darboņus? Papildus vēl uzliekot viņiem nevainības un neaizskaramības birku? Tas būtu nedzirdēts starptautisks skandāls! Vācieši patriektu šādu valsts prezidentu-nodevēju un ieliktu aiz restēm. Piebildīšu, ka Vācijā sen pieminētie nelieši ir atmāskoti, daudzi sēdējuši cietumā, un neviens tos nekad nav aizstāvējis.

Notika vēl viena nodevība, kur arī ar VV-F svētību par sprāguša ēzeļa ausīm Krievijai tika uzdāvināta

Nu alkatīgajai ir laba dzīve kā “turku sultānam pilī”. Valsts apmaksā pat elektrības, ūdens un citus rēķinus un pērk lepnus limuzīnus. Tikmēr daudziem tautiešiem trūkst naudas maizes riecienam, zālēm, slimnīcai...

VV-F varēja tik nodevīgi rīkoties – iesplaut latvju tautas dvēselē – tāpēc, ka zināja: neviens liels nelietis, nodevējs, blēdis un zaglis nekad nav cietumā ielikts... Tie visi bauda tādu pašu paradīzes dzīvi pie piena upes ķiseļa kras-tos kā viņa pati...

Neviens nav sodīts. Ne tie, kas “Pareksā”, savu naudu glābjot, izglāba arī nelietīgos bankas īpašniekus, radīdami valstij simtiem miljonus zaudējumu. Tāpat desmitiem miljonu valsts naudas zaudēšana “Liepājas Metalurgā”. Nesen pusemiljonu norakstot “Citadeles” blēdībās, savu bankrotējošo īpašuma spekulācijās, netika aiz restēm, bet barotavā Briselē. Arī par simtu miljonu zemē nomešanu, noziedzīgu savas valsts valūtas iznīcināšanu neviens nav cietumā ielikts.

Pastāvošajai varai, žiglajiem darboņiem, jautājums par VDK ir ļoti neērts. Ne velti tika izveidota īpaša komisija, kas bendes pārmāles par cietušiem. Vai VDK bija pašā varas elites spicē? Vai tā tur ir vēl šobrīd? Vai viņu VDK kartītes ir vēl maisos vai jau izzagtas? Tie ir jautājumi, no kuriem daudziem ir bail.

IMPROVIZĀCIJA par viedokļu dažādību

A.V. Gremze

Liberāli apgalvo, ka viņu vislielākā priekšrocība esot viedokļu neierobežota dažādība. Jo vairāk viedokļu, jo lielāka iespēja justies brīvam – tikai brīvam no kā? No tā, ka esi varējis izteikt savu viedokli, vai no citu izteiktā viedokļa? Tā rodas jautājums, uz kuru tiek stūrēts ar šādu viedokļu daudzveidību un tās popularizēšanu. Aiz visiem šo viedokļu popularizētājiem atrodas kāds un kāda intereses, un tur tad arī ir šī būtiskā atšķirība, ka vairumam viedokļu zūd iespēja kļūt sadzirdētiem. Tas, ka tieši šo iespēju laucīnā pastāv vislielākā nevienlīdzība un ne-demo-

nomaiņa, arī sekas būs nenovēršamas.

Tie, kam nemēdz būt savs viedoklis, ja nepieciešams, izmanto cita viedokli un viegli tam pakļaujas. Visvairāk tas attiecas uz vienaldzīgajiem. Tādēļ arī ir ļoti svarīgi, lai varas paustais viedoklis būtu harmoniskā līdzsvarā ar Dabas Nezūdamības likumu, kas radījis mūs ar nesakropļotām smadzenēm. Savas smadzenes sakropļojam paši, kad rodas pārāk daudz brīva laika un tiekam atbrīvoti (vai paši atbrīvojamies) no savas ekstsistences nepieciešamajām grūtībām. Tad rodas vēlēšanās to enerģiju, ko

“Vilkam neder zaķa viedoklis un otrādi. Mums, baltiešiem, neder krievu viedoklis.”

krātisms, tiek noklusēts no tiem, kuri to visu ir izdomājuši savās savtīgajās interesēs.

Skatoties no šādām pozīcijām, nav ko brīnīties par tādu ruporu kā Streipa un Tomsona parādīšanos informācijas līdzekļos. Viņi nav nekas cits kā sulaiņi, kas par labu samaksu uzspiež (un arī spēj uzspiest) visneiedomājamākos un absurdašos viedokļus. Vai var būt nopietns pretinieks “DDD” ar savu dažu tūkstošu tirāžu pret desmitiem tūkstošos (vai pat simtos tūkstošos) skaitāmu klausītāju, kuri pat pret savu gribu ir spiesti to visu dzirdēt, ja nav paspēts izslēgt radio vai TV. Labi vēl, ja to visu ir aizsniegušas kritiskas ausis, kas to nogādā veselam saprātam, bet diemžēl tādu mūsdienās ir mazākumā. Var teikt pat, ka nospiedošajam vairumam neinteresē vispār nekādi viedokļi, ja nu vienīgi tie, kas saistās ar ledusskapī.

Sabiedrības viedoklis šodien neveidojas dabiskā veidā uz pašpietiekamības un dabas saudzēšanas ievērošanas pamata, bet uz visa saprātīgā noliegšanu, kā arī uz atbildības novirzīšanu nākamajām paaudzēm. Raksturīgi, ka sabiedrībā ļoti daudzi jūtas vientuļi – pat tad, ja atrodas starp cilvēkiem.

Pirmkārt, jau ļoti krasi atšķiras vecākās paaudzes un jārākas paaudzes uzskati. Liekā kā daļa visu vērtē vizdegunīgi, kam nav nekāda sakara ar valsts vai latviešu tautas nākotnes izredzēm.

Ja, piemēram, Kiršteins izsaka domu, ka Trešais pasaules karš ir jau sācies, tad vairumam tā ir tikai kā “šizofrēnija”. Daudz saistošāk ir tas, ja kāds savu gītāru strinkšķina zem okeāna viļņiem. Te tad arī izpaužas starpība – dzīves pieredzē uzkrātais atziņu viedoklis no viedokļa, kura sekas ir veidojušās no visatļautības un nenobrieduša indivīda iegribu apmierināšanas. Ja tas tiek neierobežoti kultivēts, tad, ņemot vērā, ka neizbēgami sekos paaudzū

Daba ir iekārtojusi savas ekstsistences nodrošināšanai, izmantot pretēji tam.

Tas ir gluži tas pats, kas Āfrikas cūku mēris, ko Daba, šķiet, ir iekārtojusi populācijas regulēšanai, kad no likumīgas pastāvēšanas meža kūkas izspiež maksliģi kultivētie bekonī, atņemot tiem dzīves telpu. Ja vēl pastāv iespēja ar cilvēku smadzeņu palīdzību to izmantot savu konkurentu vai viedokļu pretinieku nežēlīgajā cīņā, tad nav grūti iedomāties, kādas tam var būt sekas.

Viss ģeniālais ir vienkāršs. Kam tad atom-bumbas, ķīmiskie ieroči, kas prasa milzu līdzekļus – turklāt pastāv vēl visdažādākās interpretācijas iespējas. Tā taču ir tikai viedokļu dažādība un katram dotā brīvā izvēle.

Daba ir iekārtojusi, lai šī viedokļu dažādība pēc iespējas mazāk kaitētu citiem, veidojot cilvēku kopienas ar daudz maz vienādiem uzskatiem, tradīcijām, dzīvesveidu, kas atbilstu konkrtējiem apstākļiem. Tādā veidā tad arī ir izveidojušās dažādās nacionālās tautības, kas savā starpā spēj saskaņot vieno-tu rīcību, kas nodrošina to pastāvēšanu.

Vilkam neder zaķa viedoklis un otrādi. Mums, baltiešiem, neder krievu viedoklis. Bet, kā izskaidrot, ja atrodas tādi, kuri grib par katru cenu apgalvot pretējo – pat tad, kad *konservatīvie liberāļi* ir sākuši nākt pie atziņas, ka traģiskas sekas var piemēklēt (un arī piemēklēs) šajā viedokļu dažādības cīņā pret *bolševistisko Čičerina diplomātijas skolu*.

Vai kāds vēl ir jāpārlicina par to, cik kļūmīgā situācijā ir nonākuši ES liberāļi, kuri netiek jēgā, kā no tā izkļūt? Netiek ārā no tā, par ko vajadzēja domāt jau Nirnbergas Starptautiskajā tiesas prāvā, uz kuru daudzi tik ļoti cerēja – bet tika pievilti, samaksājot ar neskaitāmām ciešanām un cilvēku dzīvībām!

Bet šis, ko šeit uzrakstīju, ir tikai mans personiskais viedoklis...

NEPALAIDĪSIM GARĀM!

M. Strazds

Visām pasaules valstu valdībām – un jo sevišķi ES valstu – ir zināms par Krievijā pieņemtiem likumiem sniegt morālu, materiālu un militāru atbalstu krievu minoritātēm jebkurā pasaules valstī, ne tikai krieviem, bet arī visiem līdzīgi domājošiem citu tautību pārstāvjiem, kas atbalsta lielkrievu šovinistu idejas un centienus. Tajā pašā laikā Putins aicina atgriezties dzimtenē visus krievus, jo valstij ir vajadzīgs zinošs darbaspēks, kas būtu spējīgs aizpildīt tukšās zemes platības.

“Uzskatu, ka ES valstis, kurās krievu minoritātes pārsniedz 10 procentus no pamattautības skaita, ir jāveic tiesiskas, civilizētas darbības, lai efektīvi likvidētu vienu no Trešā pasaules kara uzsākšanas iemesliem.”

Līdz Ukrainas notikumiem pieņemtie likumi bija tikai skaisti vārdi uz papīra, bet šodien, kad notiek Ukrainas okupācijas mēģinājumi ar perspektīvu Moldovā un Lat-

vijā, šie likumi ir kļuvuši par reāliem draudiem Trešajam pasaules karam.

Tāpēc šodien ir īstais brīdis, lai vismaz Eiropas Savienība kopā ar ASV veiktu konkrētus pasākumus Trešā pasaules kara iemeslu likvidēšanai. Viens no pirmajiem šādiem soļiem būtu ES (Briselē) pieņemt likumu – rekomendējošu visām ES dalībvalstīm – nekavējoties izraidīt visas tās personas, kas aktīvi pauž lielkrievu šovinisma idejas un neapmierinātību ar mītnes zemēs pastāvošo kārtību. Uzskatu, ka ES valstis, kurās krievu minoritātes pārsniedz 10 procentus no pamattautības skaita, ir jāveic tiesiskas, civilizētas darbības, lai efektīvi likvidētu vienu no Trešā pasaules kara uzsākšanas iemesliem.

Kāpēc līdz šim klusē Latvijas Ārlietu ministrija un nacionālās partijas? Mani iepriekš minētie pasākumi ir ļoti aktuāli, nepieciešami Latvijai, kur Drošības policija necinās ar lielkrievu šoviniestiem un Krievijas labā strādājošām partijām, bet ar latviešu nacionālistu kuslajiem mēģinājumiem atgriezties un piepildīt 1918. gadā dibinātās Latvijas Republikas mērķus – kļūt par sakārtotu nacionālu valsti, nevis Krievijas satelītu.

PAR TAUTAS SIRDS UN MUGURKAULA PROBLĒMĀM

Turpinājums no 1. lpp.

Ingrīda Stroda: Mūsu valsts vadītāji ir glēvi un neizlēmīgi, bet Merkele to nemaz negrib dzirdēt, jo viņai ir īpašas attiecības ar Putinu – tās neatbilst Latvijas nostājai.

DDD: Man pašreizējā starptautiskā nostāja pret Ukrainā notiekošo atgādina latviešu vēsturisko pieredzi Otrajā pasaules karā, kad latviešu nacionālie partizāni gaidīja sabiedroto palīdzību, bet tā arī nesagaidīja.

I.S.: Tev ir pilnīga taisnība. Diemžēl vēsture atkārtojas. Amerikāņi tikai sola atbalstu, bet reāla rīcība izpaliek. Protams, kas tad viņiem par bēdu – Krievija jau nav viņu kaimiņš.

Vispār esmu ļoti sarūgtināta par situāciju un cilvēku attieksmi. Vai tiešām Latvijā ir tik maz nacionāli noskaņotu cilvēku? Kādēļ tik daudzi vienaldzīgi noskatās uz Ukrainā notiekošo? Vai tiešām cilvēki neaptver, ka arī Latvija var pēkšņi nonākt tādā situācijā?!

DAUDZI AIZBRAUC UZ NEATGRIEŠANOS

DDD: Domāju, ka cilvēki patiešām nesaprot, ka patiesībā Latvijā Otrās pasaules karš nemaz vēl nav beidzies. Noziedzīgā naturalizācija, absurda integrācijas politika ir saļaukušas prātus un radījušas latviešu tautu apdraudošu situāciju. Kas attiecas uz aktcijām, tad tās šobrīd ir bezjēdzīgi rīkot, jo pat cīņa par lielākām pensijām neaizrauj cilvēkus – kur nu vēl ideja par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju!

Ingrīda Stroda: Man ir draudzene kopš pamatskolas, kura dzīvo Jūrmā-

svarīgāki par savas tautas un arī paša godu.

DDD: Diemžēl tāda ir skaudrā realitāte. Manuprāt, tieši nacionālās apziņas trūkums būs par iemeslu tam, ka daudzi latvieši, kuri tagad devušies pelnā uz ārzemēm, vairs neatgriezīsies Latvijā. Man gan ir ļoti daļiņas jūtas pret tiem, kas ir aizbraukuši. No vienas puses saprotu, ka ģimene ir jāpabaro, no otras – kādēļ palicējiem tagad sūri grūti jāstrādā, lai paceltu Latviju, kur pēc tam aizbraukušie varēs atgriezties pie visa gatava? Kāda ir tava nostāja? Kā tu domā, vai aizbraukušie latvieši atgriezīsies?

I.S.: Viņi, īpaši tie, kas Latviju pametuši pēdējā laikā, netaisās braukt atpakaļ.

Nesen atgriezies no Kanādas un, redzot, kas patiesībā tur notiek, nesaprotu, kādēļ Latvijas valstij jātērē nauda, lai aizbraukušajos latviešos uzturētu latvietību un sauktu viņus mājās. Tā būs lieka naudas izšķiešana, jo aizbraukušajiem latviešiem to nevajag. Protams, vienmēr ir izņēmumi – ir arī tādi latvieši, kuri ilgojas atgriezties un rūpējas par savas nacionālās identitātes saglabāšanu, bet vairumā tie nāk no ģimenēm, kas bija spiestas Latviju pamest Otrā pasaules kara laikā.

Daudzi, kas tagad brauc prom no Latvijas, ved savus bērnus uz latviešu skolu, bet līdz pašām durvīm ar viņiem runā angļiski. Un ko bērniem māca šajās latviešu skolīnās? Pamatā tautas dejas, kokles spēlēšanu un mazliet latviešu valodu. Nesaku, ka tas nav vajadzīgs, bet ko līdz dažas stundas mēnesī latviešu valoda vai prasme atkārtot latviešu dejas soļus, ja visa pārējā dzīve ar māti un tēvu, brāļiem un māsām notiek angļu valodā? Tad

Bet cilvēki, kuriem viņu nacionālā piederība ir vērtība, ja vien nav kādi īpaši nepārvarami apstākļi, piemēram, karš, parasti dara visu, lai pēc iespējas ātrāk atgrieztos savā etniskajā dzimtenē.

I.S.: Pilnīgi pareizi. Ģimenei, pie kuras biju apmetusies Kanādā, ir milzīga bibliotēka, un es izmantoju iespēju izlasīt grāmatas, kuras šeit, Latvijā, man nav pieejamas. Atklāju brīnišķīgu latviešu rakstnieku Arnoldu Apsi – leģionāru, kurš gandrīz visu savu dzīvi nodzīvoja trimdā Francijā. Visvairāk viņš sarakstījis ar Skalbi, bet kādā vēstulē Jaunsudrabiņam, kas tapusi sešdesmitajos gados, viņš raksta to, ko, manuprāt, var pilnībā attiecināt arī uz šodienas latviešiem.

LATVIEŠIEM NAV MUGURKAULA

Ingrīda Stroda: Manuprāt, latvieši ir tauta bez mugurkaula, un Apse citāts izskaidro, kādēļ: “Ar Latvijas pieminēšanu kaut kas nav kārtībā. Tas tevi apbēdinās, jo tu mūs ikvienu sirsnīgi aicināji – piemini Latviju! Jo pašreiz ir tā –, jo mums vairāk auto un namu, jo vairāk Latvijas pieminēšana kļūst par pieminēšanu tikai ar muti. Protams, nav nekāda vajadzība ļoti iespītēties, lai mēs ietu kājām vai dzīvotu salmu būdās tikai tādēļ, ka mēs esam latvieši, bet ir negods namu un auto dēļ no sirds izmest ogli, kuru mēs esam paņēmuši no dzimtenes pavarda. Ja šo ogli izmet, tad sirds vairs nav latvieša sirds!”

Man liekas, ka tas ir attiecināms arī uz šodien. Tas ir attiecināms gan uz tiem, kas aizbrauc auto un nama, respektīvi, naudas dēļ, gan arī uz tiem, kas ir šeit un vaukšķ – man nav darba! Laukos es zinu bezgala daudz zemnieku, kuri teic, ka viņi nevar dabūt cilvēku, kas strādā.

DDD: Tikko izskanēja ziņa, ka “Lido” trūkst vienkāršo darbu veicēju, jo visi aizbraukuši uz ārzemēm, kur maksā vairāk. Tie, kuri sēž bez darba, manuprāt, nemaz negrib strādāt.

I.S.: Bet naudu viņiem vajag lielu.

KROPLĀ IZGLĪTĪBAS SISTĒMA

DDD: Savā vēstulē mūsu laikrakstam minēji vairākus, tavuprāt, aktuālus jautājumus. Viens no tiem bija izglītības sistēma Latvijā. Zināms, ka peda-

gogi ir ļoti neapmierināti ar atalgojumu, attieksmi no valsts puses. Kāds ir tavs Latvijas izglītības sistēmas un līmeņa vērtējums?

Ingrīda Stroda: Pati nāku no pedagoga ģimenes vairākās paaudzēs, tādēļ man it kā neklātos kritizēt pedagogus. Protams, pedagoga darbs netiek pienācīgi atalgots, bet bieži vien, saskaroties ar bērnu zināšanu līmeni, gribas teikt, ka neko vairāk skolotāji arī nemaz nav pelnījuši. Bērniem nemāk iemācīt, bet nav kauna streikot vai piketēt.

Konkrēti piemēri. Gandrīz pirms gada, mani uzrunāja kāda krieviete, kuras dēlam ir problēmas ar latviešu valodas apguvi skolā. Viņi mainīja dzīvesvietu un līdz ar to arī skolu. Izrādījās, ka līmenis ir atšķirīgi, tādēļ bija nepieciešama palīdzība ar latviešu valodas apguvi, jo augstāku novērtējumu par “3” nevarēja saņemt. Iepriekšējā skolā viņam bijis “7”, lai gan vairāk par “lūdzu”, “paldies”, “labdien” un “uz redzēšanos” viņš nevarēja pateikt. Kas tā par skolotāju, kas nav neko vairāk iemācījusi?!

Pēc profesijas esmu žurnāliste ar nelielām zināšanām pedagogijā. Sadarbīties ar jauno skolotāju, mana skolojamā zināšanas latviešu valodā ir būtiski uzlabojušās – tagad viņam ir “7”.

DDD: Manuprāt, tā nav tikai skolotāju neprasme. Tā ir apzināta rīcība – vēlme izaudzināt Latvijai un latviešiem naidīgus cilvēkus.

I.S.: Pedagogi ir jāsertiificē – tāpat kā mediķi!

DDD: Es gan domāju, ka situācija, par kuru stāsti, ir absurda nevis slikto skolotāju dēļ, bet gan tādēļ, ka Latvijā joprojām vispār ir skolas ar krievu mācību valodu. Tas ir noziegums!

“Skumji, bet daudziem materiālie labumi ir svarīgāki par savas tautas un arī paša godu.”

I.S.: Protams, un šis bija tas, ko es tai mammai teicu: ja jūs gribat, lai bērnam būtu labi, vismaz mazo māsiņu laidiet latviešu bērnudārzā.

DDD: Pat ja krievu skolā māca latviešu valodu, tad skolotāji, kuru autoritāte ir Putins, izaudzina jaunus piektās kolonnas pārstāvjus. Nebūsim nai- vi – krievu skolu skolotāju mērķis nav izaudzināt Latvijai un, galvenais, latviešu tautai lojālus cilvēkus.

I.S.: Es gan gribētu daļīt cilvēkus – nevar visus mest pār vienu kārti, lai gan vairākums ir tieši tādi, kā tu saki.

Runājot vēl par izglītības kvalitāti, saprātīgumu un racionālismu, noteikti ir jāpievērš uzmanība mācību līdzekļiem. Es iegādājos izdevniecības “Zvaigznes ABC” izdotās latviešu valodas apmācības grāmatas krievu bērniem. Tas ir prātam netverami, cik briesmīgas ir šīs grāmatas! Mana meita, kura arī strādā vienā no izdevniecībām, pastāstīja, ka izdevniecībai principā ir vienalga, kādu grāmatu izdot, bet tad, kad ir redzamas aplamības, tad cenšas uz tām norādīt. Taču Izglītības ministrija, skolotāji – latvieši, kuri sastādījuši grāmatas, – to neņem vērā. Piemēram, kādēļ latviešu valodas apguvei neizmanto latviešu literatūras piemērus, kādēļ ir jāņem tulkotā literatūra?

Atceros, ka reiz 6. klases skolniece, kura apgūst latviešu valodu, man jautāja, vai es nevarot viņai paskaidrot, kas ir Livonijas ordeņa mestrs. Ne viņa zina tādu Livonijas ordeni, ne mestru. Tas ir kaut kur mācību gada sākumā, kad viņa tikko sāk mācīties

Latvijas vēsturi, turklāt – bilingvāli.

Starp citu, reiz lūdzu pastāstīt Natašai, kā tas ir – bilingvāli. Viņa man paskaidroja – sākumā skolotāja runā latviski, bet mēs neko neklausāmies, un tad, kad viņa sāk stāstīt krieviski, sākam klausīties. Kā tad jūs atbildat – latviski? Nē, mēs atbildam krieviski. Lūk, ko patiesībā nozīmē bilingvālā izglītība, ko tik dedzīgi aizstāv izglītības ministre.

DDD: Mums reiz bija intervija ar latviešu skolotāju, kura strādā bilingvālās apmācības skolā. Viņas teiktais tikai nostiprināja pārliecību, ka bez deokupācijas un dekolonizācijas nacionālā situācija Latvijā neuzlabosies. Starp citu, viņa atzinās, ka ar lielu piespiešanos māca krievu bērniem latviešu valodu, jo nemaz nevēlas, lai viņi iemācītos mūsu valodu. Labāk lai brauc prom, nekā rada konkurenci latviešu bērniem!

I.S.: Diemžēl liela daļa krievvalodīgo nav pieskaitāmi kultūras cilvēkiem, tādēļ viņu attieksme pret latviešiem ir naidīga un visticamāk tāda arī paliks vienmēr.

ĪSTIE KRIEVI DZĪVO KRIEVIJĀ

Ingrīda Stroda: Pavisam atšķirīgi ir tie krievi, kas tikai uz brīdi ierodas Latvijā – pavada šeit, piemēram, vasaras. Mājā, kurā dzīvoju, ir 63 dzīvokļi. Septiņos dzīvo latvieši, septiņos ķīnieši, bet pārējos krievvalodīgie. Mums ir arī daži dzīvokļi, kurus ir nopirkuši Krievijas krievi.

Turpinājums 6. lpp.

LAIKS PAPLAŠINĀT SAVU APZĪŅU!

Saruna ar bijušo Rīgas 1. slimnīcas direktoru, ārstu Dr.med. **Jāni Ozolu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

MUMS IEPOTĒ, KO VAJAG

DDD: Vai tiešām Latvijā trūkst cilvēku, kas spētu domāt valstiski – kā valsts vīriem pienāktos, vispirms vispārēja labuma, nācijas, intereses un tad personiskās?

Jānis Ozols: Tur ir vairāki apstākļi. Gan Baigais gads un tam sekojošie piecdesmit okupācijas gadi, kas bija tautas negatīvā selekcija, gan tas, ka aktīvākie cilvēki aizmuka pāri jūrai, tad 1949. gads. Visa šī baiļu atmosfēra, protams, mēģināja iznīdēt domu, ka latvieši varētu būt noteicēji. Priekšniekos, protams, izvīrējās tie, kuriem morālā stāja bija, teiksim, pragmatiski elastīga. Tad ienāca Rietumi, un, kamēr daudzi vēl nebija atjēgušies, kas īsti notiek, sākās sabiedriskās domas veidošana.

No sākuma, protams, bijām priecīgi par šo Rietumu elpu, jo bija pavisam

vadība varēja atviegloti uzelpot.

DDD: Jums taisnība – Latvijā “lielie” mediji nav brīvi un objektīvi.

J.O.: Tieši tā, viņi strādā pakļautībā. Un programma, kas izklāstīta “Cionas gudro protokolos”, perfekti darbojas.

DDD: Mums pārmeta, Drošības policija pat uzsāka krimināllietu par šo protokolu publicēšanu. Labāk būtu tos izlasījuši un sapratuši, ka tie patiešām tiek īstenoti dzīvē!

J.O.: Atcerieties, savulaik žurnāls “Kapitāls” tika kritizēts par to, ka Normunds Lisovskis bija publicējis rakstu “Zīdi valda pasauli”. Latvijas un citu valstu žīdu vadoni bija sašutuši. Es rūpīgi pētīju visu presi – neviens ne reizi nemēģināja atspēkot nevienu vārdu, ko Lisovskis bija uzrakstījis.

DDD: Arī mūsu aicinājumiem pamatoti atspēkot to, ko rakstām, neviens nav atsaucies. Laikam nav argumentu – vienkārši cenšas aizliegt, jo baidās, ka cilvēki ieraudzīs skaudro patiesību?

veselu cilvēku. Pret viņu ir jāizturas ar līdzjūtību – žēlastību, mīlestību u.tml., bet Boeinga stūri viņam nevarētu dot. Cilvēkam ar daltonisma slimību arī nedod autovadītāja tiesības.

DDD: Šizofrēnija arī droši vien ir iemesls, lai neatļautu turēt ieroci un šaut.

J.O.: Tieši tā. Arī epilepsija ir šķērslis saņemt ieroci vai vadīt auto.

DDD: Jūs pieminējāt Dzīvās Ētikas Mācību. Diemžēl lielākā daļa ārstu aprobežojas ar to, ko var sataustīt, saskatīt u.tml. Redzu – tāpat ir; neredzu – tāpat nav. Kāpēc ārsti nemeklē tur, kur neredz, – kā jums šķiet?

J.O.: Kam ir acis, tas redz, kam ir ausis, tas dzird, bet, kam nav, tas neredz un nedzird. Viens – tas ir apziņas līmenis, ko cilvēks spēj uztvert; otrs – vai viņam bērnība, arī vecumā ir bijuši pietiekami autoritatīvi līdzcīvēki, kas uz to ir norādījuši.

DDD: Jums kā ārstam ir palīdzējis tas, ka lasāt Dzīvās Ētikas Mācību?

J.O.: Lielāko dzīves daļu esmu nostrādājis ķirurģijā un nezinu, vai tur tas man ir īpaši palīdzējis. Psihoterapijā – jā. Tas man ir palīdzējis izprast, kas ir tas, ko mēs darām.

Runa ir par cilvēka harmonisku attīstību. Veselā miesā – vesels gars, un, attīstoties intelektam, mēs esam atstājuši novārtā ķermeņa un emociju izpratni un kopšanu. Diemžēl cilvēces attīstības gaitā vienmēr ir bijis kāds, kurš centies apzināti noslēpt no apkārtējiem visu patiesību, dodot tikai fragmentāras zināšanas.

DDD: Jūsaprāt, kāpēc tā?

J.O.: Reliģiju vēsture rāda, ka visas reliģijas sākotnēji ir bijušas zināšanu sistēmas. Atnāk kārtējais Skolotājs un šo zināšanu sistēmu sāk popularizēt. Tie, kuri spēj saprast, kļūst par apustuļiem, mācekļiem, bet pārējie nespēj saprast. Un tie, kuri saprot tikai mazu daļu, ir spiesti vienkārši ticēt. Un tā, izveidojoties priesteru kārtai, izrādās, ka zināšanas ir vara – es zinu, un viņš man tic. Tad arī ikviena reliģija kļūst par varas instrumentu.

Zināšanas katrai civilizācijai vai tautai tiek atnestas atbilstoši tās attīstības līmenim. Ja Jēzus atnāca ar savu Mācību pie diezgan augsti attīstītas tautas, tad Muhameds sešus gadsimtus vēlāk – pie tautas, kas bija krietni zemākā attīstības stadijā. Tāpēc arī Jēzus Mācībā vadošā ideja ir mīlestība, bet Islāmā galvenais ir disciplīna.

Lielo reliģiju vidējais laiks, cik skatos, ir, apmēram, divi tūkstoši gadu. Pēc Jēzus pagāja aptuveni divi tūkstoši gadu, un atnāca Dzīvās Ētikas Mācība.

DDD: Cilvēkiem šodien ir lieliska iespēja šo Mācību apgūt, bet dažkārt prasa – kāpēc Dzīvās Ētikas

Mācību vairums nezina un nepopularizē?

J.O.: Kāpēc pirms diviem tūkstošiem gadu visi cilvēki nepārņēma Kristus Mācību? Viņi gluži vienkārši nespēja to saprast. Un arī šodien Dzīvās Ētikas Mācību ne visi spēj saprast.

DDD: Bet tas neliedz mēģināt – censties saprast, izziņāt. Jo vairāk centīsies, jo vairāk sapratīs.

J.O.: Tieši tā. Jo vairāk centīsies, klausīsies savus skolotājus, jo vairāk sapratīs.

AKCENTS UZ DEBOĻŠEVIZĀCIJU

DDD: Apziņas līmenis ir pārsteidzoši zems, jo pat tik elementāras lietas kā deokupāciju un dekolonizāciju saprot reti.

Jānis Ozols: Tad būtu jārunā par jūsu piedāvājumiem trīs “D” – deokupāciju, dekolonizāciju, deboļševizāciju. Uz pirmajiem diviem “D” skatos ļoti skeptiski. Vai zināt kādu pasaules valsti, kura šodien nav pilna ar kolonistiem? Cik vispār pasaulē ir īsteni patstāvīgu valstu? Ziemeļkoreja? Mjanma?

DDD: Ja pat tādas valsts šobrīd nav, tas nozīmē, ka vēl jo vairāk ir vajadzīga Latvijas dekolonizācija.

J.O.: Bet kas nāks vietā?

DDD: Domāju, ka mūsu tauta spēs atbrīvoties no kolonistiem tikai tad, kad notiks arī garīgā izaugsme – kad tauta kļūs drosmīga, varonīga u.tml. Un brīdī, kad tā spēs atjaunot taisnīgumu, nebūs vairs jautājuma: kas nāks vietā? Tas ir saprotams arī no Dzīvās Ētikas Mācības viedokļa.

J.O.: Droši vien. Bet ar vislabākajiem nodomiem tomēr sacītu: ja man būtu teikšana jūsu avīzē – es liktu akcentu uz deboļševizāciju.

Kas ir deboļševizācija? Ir divas lietas – apziņas deboļševizācija un varas struktūru deboļševizācija. Varas formālās struktūras Rietumos un bolševikiem principā nemaz tik ļoti neatšķiras. Vienīgi bolševikiem vissvarīgākā ir idejiskā lojalitāte varai.

Lai padomju laikā aizstāvētu disertāciju, svarīgs bija lojalitātes jautājums – lojalitātes eksāmens marksistiskajā filozofijā. Kas tad ir šīs filozofijas pamatā? Tā sauktais dialektiskais materiālisms.

Vai Rietumu pasaulē valda materiālisms? Jā. Tātad viens un tas pats! Ja mēs marksisma-ļepinisma ideoloģiju noraidām, tad ko mēs īsti noraidām? Mēs, precīzāk, mūsu tautas liela daļa, noraida šo ideoloģiju kā politiskās sistēmas pamatu, bet patur kā pasaules uzskata pamatu, jo materiālistiem izversts pasaules uzskats nav vajadzīgs.

Mēs iesākām sarunu par pasaules piramidā-

lo, hierarhisko uzbūvi – par daudzplānu pasaules struktūru. Ja ir tikai materiālisms – nav ne astrālā, ne mentālā plāna, nav nekā –, tad šo pasauli virzošās evolūcijas likumsakarības paliek neizprastas.

Runājot par reliģijām, visām šīm zināšanu sistēmām pamatā ir trīs bloki. Pirmkārt, tās skaidro, kā ir uzbūvēta un funkcionē pasaule. Otrkārt, ikviena reliģija parāda, kā nodibināt sakarus ar Augstākajiem Spēkiem. Un, treškārt, kā cilvēkam garīgi attīstīties.

Materiālisms paņem vienu mazu daļu no pirmā bloka, kas veido piramīdas pamatni. Bet attīstība notiek gan pa vertikāli, gan pa horizontāli. Jo augstākā piramīda, jo platākai ir jābūt tās pamatnei, jo, tikko uzcelts pīķis, to visi vēji nolocīs. Tātad arī bez materiālā pamata nevaram iztikt, taču ir jāvērs savs skats uz augšu.

DDD: Aizmirstot garīgo dimensiju, tiek izjaukts līdzsvars?

J.O.: Jā, materiālisms izjauc horizontālās un vertikālās attīstības līdzsvaru. Kaut pasaule nav tikai trīsdimensiju.

KĀ SAGRAUT VARNEŠU NARCISMU?

Jānis Ozols: Es tomēr vēdreiz ar vislabākajiem nodomiem teikšu, ka, manuprāt, deokupācijai un dekolonizācijai nav jēgas, ja mēs nepaplašinām savu apziņu.

DDD: Protams, pilnīgi bezjēdzīgi būtu, ja kāds vienkārši pavicinātu burvju nūjiņu, un visi kolonisti pazustu. Latviešu tautai ir garīgi jāmainās, tad arī ārējie apstākļi mainīsies.

J.O.: Tātad mums pašiem jāatrod pasaules skatījums ārpus materiālisma.

Tēlaini izsakoties, ir jābūvē piramīda. Bet piramīdas būvēšanā ir jābūt kaut kādai vērtību sistēmai. Kā būvēja vecās piramīdas? Vispirms uztaisīja enerģētisko matricu, tad sāka piepildīt ar materiālu. Enerģētiskā matrica būtībā ir cilvēcisko un sabiedrisko vērtību sistēma. Līdz

ar materiālisma ieviešanu, vara nojauca iepriekšējās, jau tā diezgan trauslās, vērtību sistēmas. Pēdējos divdesmit gadus Latvijā visi trīs prezidenti, vīrieši, bija brīvmūrnieki. VV-F pārstāvēja tiem radniecīgos rožukrustiešus jeb rozenkreicerus. Bet šīs organizācijas, lai arī cik skaisti sākumā tām bija deklarētie ideāli, šodien dzīvo ar vienu vērtību sistēmu sev, otru atvēl tautai.

Kamēr tauta pati nemēģinās atjaunot savu cilvēcisko vērtību sistēmu, nekas labs nebūs. Šobrīd piramīda diemžēl ir uzbūvēta bez enerģētiskās matricas.

DDD: Un pie varas esošie rada tādas apstākļus, lai cilvēku maksimāli attālinātu no atskārsmes, ka esi kaut kas vairāk par pārtikas pārstrādes rūpnīcu un bērnu kopēju...

J.O.: Tā ir viņu pašu labklājība, jo, atjaunojot šo kopējo vērtību sistēmu, viņi vairs nevarēs dzīvot tikai sev, bet būs jāiekļaujas kopējā vērtību sistēmā. Tad tiks pamatīgi sagrauts viņu narcisms, jo viņi vairs nevarēs pabarot savu narcismu, viņi var emocionāli sabrukt. Tā, kā Valdis Dombrovskis sabruka, kad vairs neskaitījās Latvijas glābējs.

DDD: Viņš nekad nav bijis Latvijas glābējs.

J.O.: Taču viņš dzīvoja maldīgās ilūzijās, ka ir Latvijas glābējs. Vajadzētu visiem šiem politiķiem ārstu izziņas. Arī ASV, lai cik kropla būtu tā valsts, pirms kļūt par Prezidentu, ir jāatrāda visas ārsta izziņas.

DDD: Tikai jautājums – kas būs tie ārsti, no kā viņi šīs izziņas saņems? Viņi jau nemeklēs ārstu, kam darbības pamats ir Dzīvās Ētikas Mācība.

J.O.: Ārsta profesionālisms ir ļoti maz atkarīgs no pasaules uzskata. Labi var strādāt gan kristieši, gan ateisti, gan citu uzskatu piekritēji. Tā ir tāda brīnišķīga profesija, un ar to man tā arī patīk.

DDD: Taču, kā jūs pats teicāt, nav nekā svarīgāka par apziņas paplašināšanu, un Dzīvās Ētikas Mācība dod šādu iespēju...

Intervēja Liene Apine

“Kamēr tauta pati nemēģinās atjaunot savu cilvēcisko vērtību sistēmu, nekas labs nebūs.

Šobrīd piramīda diemžēl ir uzbūvēta bez enerģētiskās matricas.”

cita domas brīvība un cita pieeja informācijai. No jaunajiem traukiem dzērām aizgūtnēm – tā bija milzīga informācijas gūzma, un katrs ņēma vai nu to, kas bija sirdij tuvāks, vai to, kas patrāpījās pa rokai. Un šie informācijas veidotāji mums potēja, ko paši vēlas. Tas ir tā: kad lasi grāmatu, bet tev pie auss radio iepotē pavisam citu domu, zemapziņā tā nošēžas.

Šādi tika veidota sabiedriskā doma, līderos izvirzoties sabiedriskās domas virzītājiem. Tad arī mēs ieguvām tādu Valdi Dombrovski, kurš verdziski pakļāvās globālajai auglotāju mafijai. Un viņa atļaišana bija ļoti vienkārša – *Maximai* jumts sabruka, un kas notika? Ja pamanījāt, pirmās divas trīs dienas visi žurnālisti vienotā frontē bija sadumpojušies – *tagad mēs atklāsim visu patiesību!* Un tas ļoti nobiedēja – ne jau *Maximu*, bet tos, kas nodarbojas ar būvniecību kopumā. Viņi nobijās, ka varētu atmaskot labi iestrādātās shēmas. Ko tādā situācija darīt? Lielu blikšķi, kas draud ar nepatikšanām, ir jāpārmāc ar vēl lielāku blikšķi. Un šantāžēt Dombrovski par viņa sievas darījumiem bija vienkāršāk par vienkāršu. Tā lūpiņa gan viņam trīcēja, asariņas bira, bet puisim pateica – *nekas, nekas, vecīt, visu laiku esi bijis labs puika, neesi jau tik vainīgs, bet tā vajag!* Un žurnālisti šo esmu ierīja. Arī televīzijas kanālu

J.O.: Jā. Tas pats, kas bija Padomju Savienībā, – pat “Dvēseļu puteni” nedrīkstējām lasīt un daudz ko citu.

DZĪVĀ ĒTIKA – IESPĒJA IZZINĀT PASAULI

DDD: PSRS laikos vairums latviešu vismaz apzinājās, ka brīvības nav, bet tagad ļoti daudziem ir brīvības ilūzija.

Jānis Ozols: Brīvības ir daudz vairāk nekā bija.

DDD: Bet tajā pašā laikā, ja gribu pateikt, ka homoseksuālisms nav normāls, bet tā ir slimība, tad...

J.O.: Tā nav slimība, tā ir kroplība! Arī Dzīvā jā Ētikā viss ir uzrakstīts, kas tas ir – tā ir kroplība.

DDD: Ar kroplību jau nav jālielās.

J.O.: Protams. Ja tev ir viena acs vai viena roka, neviens tevi pie Boeinga stūres nelaidīs. Kas ir invalīds? Invalīds ir cilvēks, kurš fiziska vai garīga defekta dēļ nespēj veikt kādu no cilvēkam būtiskām funkcijām. Vai bērna radišana ir cilvēka būtiska funkcija?

DDD: Protams, ir.

J.O.: Un homoseksuālistu nespēja radīt bērnus ir fiziska vai garīga?

DDD: Garīga.

J.O.: Tātad homoseksuālists ir garīgs invalīds. Un cilvēks, kuri ir piedzimuši kā invalīdi, sauc arī par kropliem. Bet garīgu kropli nevar saukt par

PAR KRIEVVALODĪGO LOJALITĀTES APTAUJU

Mans komentārs, kuru es izteicu arī Latvijas Radio 1. programmas raidījumā “Krustpunktā” par krievvalodīgo “lojalitātes” aptauju, ir šāds:

“Ar tām aptaujām ir tā – ja, piemēram, mēs organizētu aptauju, cik cilvēku mums punktuāli ievēro satiksmes noteikumus, tad es arī domāju, ka 80 procenti atbildētu, ka viņi nekad nekur neko nav pārkāpuši; bet, ja mēs sāktu ar slēpto kameru ierakstīt cilvēku uzvedību uz ceļa, tad mēs ieraudzītu droši vien pilnīgi pretēju situāciju tai, ko mēs redzam šīnī aptaujā.

Un es baidos, ka ļoti tuvu tam būs šīs aptaujas par krievvalodīgo lojalitāti. Jo paskatieties, kas notiek 9.maijā – tur jau atklāti tiek svinēta uzvara pār latviešiem; ne jau pār kādiem vācu nacistiem vai, kā viņi paši saka, fašistiem. Un vēl man patika, kā savulaik izteicās Aivars Gardā, kuru starp citu [Tomsona] kolēģe [Baiba] Pētersone [manuprāt] ļoti ienīst – viņš teica, ka daudziem krievvalodīgajiem jau Latvija patīk, Latviju viņi mīl, bet latvieši viņiem traucē: ja nebūtu latviešu, tad gan viņiem te labi būtu... Paldies!”

Aivars Gedroics
Daugavpili

NODERĪGA GRĀMATA!

Viljams Vokers Atkinsons

“ATMIŅA: KĀ TO ATTĪSTĪT, TRENĒT UN IZMANTOT”

šānās nosacījumiem. Taču daudzi cilvēki nereti sūdzas, ka viņiem ir slikta atmiņa, tāpēc advokāts, rakstnieks un ezotēriķis Viljams Vokers Atkinsons savā grāmatā stāsta par to, kas ir darāms, lai mēs savu atmiņu uzlabotu. Viņš sniedz vingrinājumus arī redzes un dzirdes atmiņas attīstīšanai.

“Mūsu zināšanas par kādu objektu parasti aprobežojas ar to, ka mēs atceramies šo objektu. Tātad ikviena cilvēka zināšanas ir atkarīgas no viņa atmiņas. Bet, tā kā atmiņa ir atkarīga no uzmanības, tad varam secināt, ka atmiņa ir zināšanu primārais faktors. Cilvēks, kas attīstījis savu uzmanību, tiks atalgots par to. Iemācieties vienlaikus darīt tikai vienu darbu, taču paveikt to vislabākajā veidā. Koncentrējot savu uzmanību un interesi uz vienu objektu, mēs strādāsim ar patiku un gūsim panākumus. Mēs uzzināsim visu, kas par šo jautājumu ir jāzina.”

Pieprasiet šo grāmatu visās grāmatnīcās Latvijā!

PAR TAUTAS SIRDIS UN MUGURKAULA PROBLĒMĀM

Turpinājums no 4. lpp.

Ingrīda Stroda: Pagājušajā gadā iepazinos ar viena dzīvokļa īpašniekiem – vīrs un sieva no Sanktpēterburgas. Pie centrālajām durvīm bija piestājusī liela mašīna, un pie tās stāvošā sieviete mani smaidot uzrunāja – *atvainojiet, mēs šajā mājā nopirkām dzīvokli, esam no Sanktpēterburgas, vai jūs nevarētu mums uzrakstīt, kā latviski ir “labdien” un “uz redzēšanos”*. Varēja saprast, ka viņi ir ļoti inteligenti cilvēki, kuru mērķis ir paplašināt savu redzesloku, iepazīt Latviju un latviešu kultūru. Viņi nav no tiem, kas izgāž milzu naudu “Jaunajā vilnī” – viņi vienkārši apceļo Latviju.

DDD: Ir liela atšķirība starp krieviem Krievijā un Latvijā dzīvojošajiem, kuri ieguvuši nosaukumu “krievvalodīgie”. Apgāds “Vieda” sadarbojas ar izdevniecībām no Krievijas, kuru pārstāvji ir neizpratnē, kā tas var būt, ka krievi, kuri Latvijā nodzīvojuši vairāk nekā pusgadsimtu, nezina latviešu valodu?!

I.S.: Es valodas ziņā esmu ļoti nejauka un nepieklāpīga. Kādreiz, kad profesors Strods bija vēl dzīvs, teicu viņam – *ja es nepārnāku mājās, tad es*

esmu apcietināta un ielikta cietumā. Kādreiz sabiedriskajā transportā esmu teikusi tā – *ši laikam ir tauta, kas ir apdalīta, ja nav spējīga nevienu valodu iemācīties, viņi tā kā gouv – mū – un vairāk neko nevar pateikt*. Tad ir spalva gaisā. Nenoliedzami, latviešu valoda ir grūta – esmu to mācījusies no pirmās klases, tādēļ zinu, ka latviešu valoda ir grūta. Ne visiem vienādi labi padodas.

DDD: Manuprāt, problēma nav valodas grūtumā, bet gan negribēšanā runāt latviski. Protams, vainīgi arī paši latvieši, jo pie pirmās izdevības uzreiz sāk runāt krievu valodā. Un tomēr, visvainīgākie ir paši krievvalodīgie, jo nerunā latviešu valodā tādēļ, lai parādītu, ka nicina latviešus.

I.S.: Starp citu, tūdaļ pēc neatkarības atgūšanas viņi bija bišķiņ pierāvušies, viņi centās.

Pastāstīšu nesen piedzīvoto, kas raksturo lielas daļas krievvalodīgo noskaņojumu. Mūsu mājā tiek šķiroti atkritumi – atsevišķs kontainers ir pārtikas atliekām, stiklam un papīram. Kādu dienu redzu, ka pie kontaineriem ir piebraukusi melna ma-

šīna un vīrietis met stiklu konteinerā, kas paredzēts pārtikas atkritumiem. Nosteidzos lejā, lai viņam pateiktu, ka stikls ir jāmet citur. Pretim saņēmu

I.S.: Es vēlreiz saku – latviešiem ar steigu jāstiprina savs mugurkauls, jo liekšanās un iztapšana novedīs pie iznīcības. Man ir ceturtdaļa igauņu asiņu.

“Ko līdz dažas stundas mēnesī latviešu valoda vai prasme atkārtot latviešu dejas soļus, ja visa pārējā dzīve ar māti un tēvu, brāļiem un māsām notiek angļu valodā?”

neiecietīgu repliku krievu valodā – *kāda starpība, tāpat visi met kopā visus atkritumus!* Atbildēju, ka, ja visi darīs tā kā viņš, tad tiešām nebūs jēga šķirot atkritumus. Viņam to tikai vajadzēja dzirdēt. Viņš pagriezās pret mani un sāka: *kāda šai valstī vispār kārtība – es jau no 71. gada šeit dzīvoju un es vēl neesmu pilsonis!*

Es viņam atbildēju, ka neviens jau viņam neliek iegūt pilsonību, bet kāds tam vispār sakars ar atkritumu šķīrošanu? Tā ir viņu taktika – vienalga, ko viņiem aizrāda, viņi uzreiz sāk par netaisnību, jo nav saņēmuši pilsonību.

DDD: Kāpēc, tavuprāt, tā ir? Kas būtu jādara, lai situācija mainītos?

Igauņi ir spītīga tauta, un šajā gadījumā to uzskatu par ļoti pozitīvu iezīmi. Krievu gados Igaunijā, ja kāds jautāja ceļu krievu valodā, vietējais igauņis parādīja pilnīgi pretēju virzienu un nemaz netaisījās runāt krieviski. Atlika tikai sākt runāt latviski vai vāciski, attieksme no igauņa puses uzreiz mainījās. Bet latviešiem nav mugurkaula – latvietis domā tikai par sevi un savu labumu. Protams, ir jādodomā par sevi un savu ģimeni, bet rūpes par tautu ir arī rūpes par sevi. Dīdžēļ daudzi to nespēj saprast.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

JAUNIEŠI – SAVAS ZEMES UN TAUTAS SARDZĒ!

Jau pirms 13 gadiem jaunieši ar saviem rakstiem, kas publicēti grāmatā “**Nevienam mēs Latvijai nedodam**”, nostājās pret Latvijas zemes un īpašumu pārdošanu ārzemniekiem. Ieklausīsimies šajās bērnu un mazbērnu balsīs un apņemsimies rūpēties, lai viņu nākotne būtu **brīva Latvija un latviešu tauta!**

Latvijas zemes un īpašumu pārdošana ārzemniekiem – tā ir latviešu tautas pārdošana verdzībā un neatbilst Jaunajai Pasaulei

Latvijas zeme – latvietības šūpulis. Vieta, kur daudzo gadu gaitā iesakņojies latvietis un viss, kas tam svēts. Zeme, pēc kuras tās izdevīgā ģeogrāfiskā stāvokļa dēļ visos laikos tīkojušas dažādas pasaules lielvalstis un varas. Līdzda, kur atgriezies, kad kā putns esi atlidojis no siltajām zemēm, pārliecinājies, ka nekur citur visā plašajā pasaulē nav tavu māju. Kas to būtu domājis, ka šodien, kad pagātnes lappuses tik bieži slacītas ar asinīm un asarām, kad tās tik pilnas ar cīņām par to, lai svešas pēdas šo zemi nemītu, un kad beidzot atkal varam teikt “MŪSU”, mēs paši šo vislielāko bagātību pārdodam un atdāvinām svešām rokām.

“Zeme, zeme, kas tā zeme...” Latvietis jau izsenis apzinājies zemes vērtību un to, ka tā nav izsakāma tikai naudā. Zeme – māte, zeme –

patvērumš, zeme – darbs, zeme – iztīka, zeme – auglība, zeme – dzīvība, zeme – spēka avots, zeme – tautasvienotāja un drošība, ka tauta bija, ir un būs. Vai mēs šodien apzināties, ko tā vērtā? Pasaule, kur cilvēki priecājas par katru sīvā, grūtā cīņā no kalniem un ūdeņiem atkaroto zemes plekšti, mēs savus laukus pametam novārtā vai atdodam svešiem saimniekiem. Vai nav tā, ka, kopjot zemi, mēs kopjam tautu un, pārdodot to, tauta tiek pazudināta? Vai mēs apzināti izvēlamies šo ceļu, kas neved uz Jauno Pasauli? Aizlauzta skan tautas balss. Bez atbalss...

Cik daudz mums šodien pieder no šī svētuma, kas reiz bija visas tautas īpašums, un cik daudz no tā būs palicis pāri mūsu bērniem un mazbērniem? “Pasaule ir piedrukāts pīetiekami daudz naudas, lai reizē nopirktu visu Latvijas zemi (...).”* Vai tiešām mēs

pārdosim to, kas ir visas nācijas pamats? Ja tā, tad kur sakņosies mūsu bērni? Pati daba māca, ka visa pamatā ir saknes. Ja nav sakņu, uz ziediem nav ko cerēt. Mūsu nākotne zemē, ko reiz saucām par mūsu zemi, šķiet atbaidošā.

Tikai tas, kam atņemtas mājas, saprot – tas ir briesmīgāk par nāvi. Kā no koka norauta lapa, kas nekad vairs nezaļos, kā noplūkta puķe, kas nedzērs saules starus, kā putns, kam nav spārnu, latvietis šajā pasaulē zaudēs ne

ļoti, ļoti mīlējām. Vai zini, kur tavam vecvectēvam reiz bija zeme? Rau, tur, kur Daugava, likumodama kā zila josta, skūpstīdama krastu iežus, veido gleznai-

“Vai nav tā, ka, kopjot zemi, mēs kopjam tautu un, pārdodot to, tauta tiek pazudināta? Vai mēs apzināti izvēlamies šo ceļu, kas neved uz Jauno Pasauli?”

tikai savas mājas. Pārdodot zemi kā nocenotu drēbes gabalu veikalā, mēs iztirgojam savu brīvību un neatkarību, kļūstam par kalpiem tās jaunajiem saimniekiem. Domu režģos pakļūp prātam neapptverami, un, aizverot smagos acu plakstus, iztēle rāda sirdi žņaudzošu ainu...

– ... Un vai tie sili tur, jūras krastā, arī reiz piederēja Latvijai?

– Jā, dēls, gan tie sili, gan meži, kas ieskauj plašās plavas un laukus, – agrāk tā visa bija mūsu, latviešu, zeme. Mēs to kopām, apstrādājam, saudzējām un

nu ainavu.
– Kam tagad pieder šī zeme?
– Svešiem cilvēkiem, dēļ.
– Un kur tagad ir mūsu zeme?
– Nezinu, dēls, nezinu...

Zanda Liepiņa
Starptautiskā praktiskās psiholoģijas institūta 1. VLK (tulku fakultātes) kursa studente /Nevienam mēs Latvijai nedodam. R.: Vieda, 2001, 348.–350.lpp./

* Ābele Alfrēds. Latvietība. R.: Vieda, 90.lpp.

Krievijas agresija Ukrainā jeb LATVIJAI “X” STUNDA JAU SĀKUSIES?

Sveiciens patiesajai avīzei “DDD”!

Man kā Latviešu strēlnieka meitai ir pienākums izteikt savas domas un protestu – vispirms jau par dāmu no Vācijas, par Merkeles kundzi, kā arī par mūsu valsts varas pārstāvjiem. Mēs, latvieši, kas esam pārdzīvojuši abas krievu okupācijas un Otro pasaules karu, zinām, kā visas šīs šausmas sākas...

Tās sākās ar Krievijas un Vācijas “brāļošanas” 30-to gadu beigās un ar nodevību pret Baltiju un citām Austrumeiropas valstīm. Izrādās, ka nekas nav mainījies!? Šodien, mirkli pirms NATO sanāksmes Velsā, Putina “draudzene” Merkeles kundze atsteidzās uz Latviju, lai kratītu mums ar pirkstu – lai neprasām Latvijas aizstāvību NATO! Man ienāca prātā, ka šādi ar Merkeles muti Latvijai tiek izteikts ultimāts: Latvijā NATO bāzi nerīkot!

Pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados, neilgi pirms Baltijas okupācijas, Krievija uz Berlīni aizsūtīja zeltu vairāku miljonu vērtībā. Interesanti, ko Krievija ir apsolījusi tagad? Toreiz Latvijā neviens neticēja, ka Eiropa un pasaule kopumā mūs pārdos Krievijai. Taču... Vai tagad vēsture atkārtosies?

Krievija esot izrēķinājusi, ka Baltiju varēšot ieņemt triju stundu laikā. Bet neviens no mūsu valdības varenajai dāmai no Vācijas nepajautāja, cik

ilgā laikā un ar kādiem spēkiem Vācija varētu atsteigties palīgā?

Bet ko nu... Izrādās, Eiropai ir arī “mazās” un “nesvarīgās” valstis, ar kurām var izdarīties, kā vien gribas... Šīm valstīm var pavēlēt un parakstītos solījumus var nepildīt... Baltijas valstis, Gruzija, Ukraina...

Vācijas kanclere sacīja, ka esot parakstīta vienošanās ar Krieviju, ka te NATO bāzes nebūs, un šī vienošanās ir jāpilda. Interesanti, ap 1994. gadu Ukraina piekrita atteikties no atomieročiem apmaiņā pret Krievijas, Lielbritānijas un ASV drošības garantijām un parakstīja tā saucamo Budapeštas memorandu. Kur nu tagad ir šīs drošības garantijas un palīdzība?

Starp citu, Merkeles kundzes aizrādījumi Ukrainai viņas vizītes laikā šokēja ne tikai pašus ukraiņus, bet arī citas valstis. Viņa esot izteikusies, ka pašreiz ne ukraiņu, ne Eiropas darbības nedrīkstot kaitēt Krievijas interesēm... Vācijas vicekanclers Gabriels “gāja” vēl tālāk – vācu laikrakstā “Welt am Sonntag” pauda nepārprotamu atbalstu Ukrainas federalizācijas idejai, uz ko nemitīgi ir uzstājusi Krievija. Intervijā viņš paziņoja: “Ukrainas teritoriālā vienotība var tikt saglabāta tikai tad, ja teritorijām, kurās vairākums iedzīvotāju ir krievi, tiek izteikts priekšlikums. Gudra federalizācija šķiet

vienīgā īstenojamā ideja.” Tātad Ukraina ir jāsadala, kā to vēlas krievi! Ne velti savas vizītes laikā Merkele ir piekudinājusi Ukrainas prezidentam Porošenko neizmantot militāru spēku teroristu likvidēšanai Austrumukrainā, jo Vācija baidās par Krievijas reakciju. Manuprāt, prātam neaptverama nelietība!

“Izrādās, Eiropai ir arī “mazās” un “nesvarīgās” valstis, ar kurām var izdarīties, kā vien gribas... Šīm valstīm var pavēlēt un parakstītos solījumus var nepildīt...”

Vissliktākais, ka mūsu pašu bāleliņi – valdošie nelieši un zābaklaižas – nav labāki par viņiem, jo pavisam legāli gaida krievu tanku ierašanos. Ne velti krievvalodīgo piektā kolonna te jūtas kā mājās un no valsts varas puses tiek dažādi apmīlota. Vai vēl kādā neatkarīgā valstī varētu tik brīvi darboties, piemēram, tādi kā ždanokieši? Šeit dzīvojošie kolonistu aktīvisti aicina krievus uz “dzelzainu cīņu” pret visu latvisko, pat pret Latvijas valsti, par latviešu valodu nemaz nerunājot. Pat piektās kolonnas partiju programmās var just slēptu pretvalstisku rīcību, cīņu pret valsts valodu u.tml.

Tikmēr Latvijas valsts drošības iestādes klusē, izliekas neredzam piektās kolonnas pārstāvju darbības. Es uzskatu, ka

drošības iestādes ar savu bezdarbību pat veicina naidīgo organizāciju cīņu pret Latvijas valsti un latviešu tautu. Kā tas var būt, ka “Saskaņas centra” biedriem, ušakoviešiem, ždanokiešiem, pat “bijušajiem” čekistiem ir pielāides valsts noslēpumiem? Un cik “lojālo” čekistu strādā pašās drošības iestādēs, lai

apkarotu latviešiem naidīgās organizācijas? Šķiet, šie ir retoriski jautājumi, jo es redzu, ka, piemēram, Drošības policija labprātāk uzsāk cīņu pret latviešiem, latviskajām, nacionālpatriotiskajām organizācijām, nevis pret mūsu valsts ienaidniekiem.

Nupat Eiropas sanāksmē Lietuvas prezidente Gribauskaitē asi kritizēja un nosodīja Krievijas agresiju Ukrainā. Tāpat arī Polija, Igaunija un citas valstis nostājas pret to. Bet mūsējie? Klusē... Es domāju, ka Latvijai “x” stunda jau ir sākusies.

Mēs, “vecie”, par sevi nebaidāmieš, bet raizējamies par Jums, jaunajiem. Lai Dievs Jūs sargā!

Ar patiesu cīņu,

Zigrida Rudzīte
Kaijciemā

3. septembrī Rīgā iepretim Krievijas vēstniecībai notika pikets pret Krievijas agresiju Ukrainā. Pasākuma dalībnieki izkliedza dažādus saukļus, piemēram, “Putins – slepkava!”, “Putins – fašists!”, “Rokas nost no Ukrainas!”.

“Oda” Putinam

Pie kartes stāv revanšists Putins, Tam rokā ir asiņains tutins*. Kaut viņš Ukrainu graiza, Tam Eiropa pēcpusi laiza.

Jo vajag, tai Krievijas gāzi, Un tāpēc kā kristāla vāzi, Tā Putinu saudzē, lutina, Eiropa nevar bez Putina.

Ar čekas atbalstu un viltu Viņš uzbūvēja varas tiltu. Kad Jelcins ļauj vadīt valsti, Tad KGB ir viņa balsti.

Nav viņam vēl gana ar Krimu, Jau tālāk dzird tanku dimu. Uz Baltiju met acis kāri Un pētī – vai neesam vāri!

Arī trīsdesmit deviņajā gadā, Kad Eiropa nav gāzes badā, Tā Hitleram iztapa dikti – Pasaulei beidzās tas slikti!

Rezultāts ir visiem zināms, Kāds tagad būs, tas tikai minams? Tāpēc, kamēr vēl nav par vēlu, Ir jādzēš kara uguni kvēlu.

Bet Lavrovs paziņo jo strikti, Kad ASV un ES top pikti: Tās sankcijas ir tikai bleķis, Jo mums tik Ukraina, tās spēķis!

Jānis Rīts

* Tutins – duncis (latgaliski).

LIKUMSARGU MAZSPĒJA

Gunārs Terinks

Cik daudz ir piedzīvots, kad viena vai otra valsts iestāde, pašvaldība vai privātsabiedrība nav spējīga atbildēt uz tiešu un konkrētu jautājumu, bet tā vietā ķeras pie likumpantu, noteikumu un tiesību uzskaites uz n-tām lapām.

Te nu uzskatāmi izpaužas mūsu likumsargu un tiesībsargu mazspēja. Sākot ar iesniedzēja tiesību ignorēšanu – tā vietā, lai saņemtu tiešu un nepastarpinātu atbildi pēc būtības uz uzdotajiem jautājumiem, viņš bez izteiktas vēlēšanās tiek “informēts” par neskaitāmiem likumpunktiem, pantiem un sadaļām – galu galā nepasakot neko. Rezultātā iesniedzējs ir spiests savu jautājumu (pretenzijas) iesniegt atkārtoti, bet “rezultāts” ir tāds, ka attiecīgajai iestādei šī sarakste jau ir apņikusi, tādēļ tā atrakstās, ka atbilde jau ir sniegta, un šis jautājums ir izsmelts.

Īsts “glābšanas riņķis” policijai un tiesai ir likums par nodarījuma noilgumu. Nespēdami noskaidrot vai sameklēt vainīgo, policija un tiesa “izpeld”, tā sakot, sausa un atbrīvojas no tiesvedības un no atbildības sabiedrības priekšā.

Arī Abrenes liktenis bija Satversmes tiesas mazspējas tiešs apliecinājums. Būtība bija tāda, ka pakļaujoties Krievijas spiedienam, Latvijas-Krievijas Miera līgumam tika piemērots “noilgums”.

Latvijas pašreizējā valdība atkal, izdabājot Krievijas spiedienam, cenšas aizstiept līdz “noilgumam” arī Latvijas okupāciju.

Stiept jau var... kamēr pārtrūkst.

Re-EMIGRĒT UZ LATVIJU VAR CILVĒKI AR STIPRIEM NERVIERM

Jānis Rolavs

Anglijā

Tāds ir likts virsraksts trīs lapušu garai intervijai ar Latvijas Neatkarīgās televīzijas (LNT) žurnālistu Uldi Āboliņu laikrakstā ABN (Anglo Baltic News). Jauniebraucējs Uldis Āboliņš bija ieradies Anglijā 2010.gada maijā, lai filmētu jauniebraucēju dzīvi. Pēc trīs sīžetu uzņemšanas palicis Mančesterā socioloģijas maģistra grāda iegūšanai Menčesteras Metropolitēna universitātē. Anglijā viņam agrāk iebraukusi māsa. Astoņus mēnešus strādājis kā tulkis Mančesteras skolās, palīdzot skolotājiem ar latviešu bērniem – bērnu bijis daudz, ar visādām tautībām.

Uldis Āboliņš kritizē Latvijas reemigrācijas plānu – esot sāuri fokusēts uz ļoti šauru grupu aizbraucēju: “Šis tā sauktais reemigrācijas plāns risina visas Latvijas ekonomiskās problēmas, kuru dēļ cilvēki vispār aizbrauca. Par tā saukto reemigrācijas plānu man bija nepieņemami turpināt politiķiem Latvijā ļaut maldināt aizbraucējus. Lielbritānijā dzīvojošos

Latvijas plāns neuzrunā. Tas patiesībā bija aktuāls vidussšķirai, bet nebija un joprojām nav piedāvājums darba šķirai – vienkāršo darbu darītājiem. Ko tad viņi darīs, atgriežoties Latvijā? Strādās par minimālo algu un papildinās nabadzīgo statistiku?”

Daudzas ģimenes uz Angliju ir devušās, lai izveidotu ģimenes pieaugumu, jo Latvijā ekonomiskās stabilitātes dēļ tas nav iespējams. “Ar patriotismu vien nepabarosi pirmās vajadzības” – viņš saka. Latvijā atgriezušās ģimenes jūtas vilušās. Sīžetos bija daudz cilvēku, kas zaudējuši cerības. Kāda sieviete no Londonas atbraukusi atpakaļ uz Latviju – vilusies, un devusies atpakaļ uz Londonu. Kāda cēsiniiece teikusi, ka Cēsīs pēc 50 gadu vecuma nevarot atrast darbu – un aizbraukusi atpakaļ uz Angliju. “Reemigrēt uz Latviju var cilvēki ar ļoti stipriem nerviem.”

Arī pensijas Latvijā ir mazas. Nostrādājot 10 gadus Lielbritānijā, cilvēka pensija būs lielāka, nekā

strādājot Latvijā visu mūžu. Minimālā alga Latvijā ir 320 eiro, bet vajadzētu būt vismaz 500 eiro, lai cilvēki varētu izdzīvot.

“Ir pieņemts, ka tiem, kas emigrē uz Angliju, jābūt vismaz kaut kādiem finansāliem uzkrājumiem: 500–600 eiro; bet tas pats ir nepieciešams, arī atgriežoties Latvijā. Tad tev obligāti ir jābūt vismaz 1400 eiro kabatā.”

Atgriežoties Latvijā un atkal uzsākot dzīvi Rīgā, esot lieli izdevumi. Nauda Latvijā ātri izkūstot no bankas konta. Āboliņam esot bijis grūti noīrēt istabu vai dzīvokli Rīgā: “Es biju šokēts par cenām Rīgā, kas ir gandrīz Mančesteras līmenī.”

Pēc četriem gadiem Āboliņš tomēr ir atgriezies Latvijā un atkal sācis strādāt tajā pašā LNT, tātad vecajā darbavietā kā ziņu reportieris. Šogad viņam

būšot liels profesionāls izaicinājums – Saeimas vēlēšanas. “Starp vēlēšanām imigrantu viedoklis nevienu nav vajadzīgs. Uz Lielbritāniju politiķi nebrauc, jo viņiem ir bail dzirdēt, ko šeit par viņiem domā. Es nezinu nevienu partiju, kas būtu aizbraukusi tālāk par Londonu – rīkotu kaut pieticīgu tikšanos vai diskusijas ar savu emigrējušo vēlētāju.”

Āboliņš vēl kritizē Latvijā izveidotās daudzās darba aģentūras, kas brauc un vervē bulgārus un rumāņus darbam Latvijā. Viņam šķiet, ka ir nepieņemami domāt par kādu imigrācijas veicināšanu Latvijā, kamēr pašu tautieši ir ekonomiskajā trimdā.

VĒSTULE

MELU TĪMEKLĪ

Vilhelms Ļuta

žurnālists

“Saskaņa” ar īpašu kaismi ir metusies 12. Saeimas priekšvēlēšanu cīņā. Šim nolūkam tiek izmantoti visklajākie demagoģijas paņēmieni: nekaunīgi meli, netikamas tēzes maskēšana ar citu tēzi un uzklupieni pretiniekiem, nevis teiktā saturam.

“Saskaņas” lozungs – “Latvijas nelaime ir nevis krievi, bet nabadzība” – būtībā ir visai provokatīvs. Patiesība slēpjas pretējā viedoklī. Nabadzība lielā mērā pagaistu, ja piektā kolonna no Latvijas aizvāktos. Tad latviešu pensionāriem vēl papildus varētu izdalīt 600 miljonus eiro, no krievu skolu slēgšanas varētu iegūt 300 miljonus eiro, bet ēnu ekonomikas zaudējums samazinātos par 200 miljoniem eiro. Tātad ieguvums no deokupācijas ik gadu pārsniegtu vienu miljardu eiro.

Krievu presē nesen bija publicēts naidu musinošs apgalvojums, ka Latvijas valsts esot parādā nepilsoņiem. Te nu ir tas pats variants, kad zaglis, bēgot no vajātājiem, kliež “ķeriet zagli!”.

Lai savai partijai vēlēšanās papildus piesaistītu latviešu balsis, N. Ušakovs (“Saskaņas” līderis) apgalvo, ka viņu listē ir puse latviešu. Bet iedzīvotāju reģistra dati liecina, ka šādu pārbēdzēju īpatsvars kandidātu sarakstā veido tikai 32 procentus.

Manuprāt, zīmīgs ir N. Ušakova izbazūnētais apgalvojums, ka “Latvijā okupācija bija, bet okupantu nav”.

Te vietā teikt, ka politiķu smadzeņošana neko

daudz neatšķiras no bērnu dārza audzēkņu saprātnes līmeņa.

Jebkurš mēģinājums ar melu palīdzību okupācijai piešķirt likumīgu raksturu un iztēlot tās sekas kā neatgriezeniskas, saistošas, ir tās pašas agresīvās impēriskās politikas turpinājums.

Var jautāt, no kurienes aug kājas šejienes krievvalodīgo politiskajiem meļiem? Te jāieskatās vēsturē. Atcerēsimies, ka jau 1940. gadā, okupācijas sākumā, Staļina propaganda mēloja, ka Latvijā ir bijis fašisms, kur valdījusi apspiestība un nabadzība – cilvēkiem pietrūcis pat maizes un apģērba.

Pēckara periodā staļinisti latviešiem atkal “piešūva” fašismu un cilvēkus izveda uz Sibīriju. Īpaši nekaunīga kampaņa tika vērsta pret latviešiem – par latviešu it kā piedalīšanos holokaustā. Tika safabricētas lietas, kurām nebija nekāda sakara ar patiesību. Lai kurinātu naidu starp tautām, čekisti latviešus “pataisīja” par lielākajiem “žīdu šāvējiem”. Čekisti tišuprāt “nepamanīja” Ostlandes SS un policijas vadītāja Fridriha Jekelna liecinājumu pratināšanā, ka “geto iemītņiekus” šāvuši tikai vācu karavīri.

Jā, Padomju impērijai izdevās selekcionēt populāciju, kurā mēģinājums runāt patiesību pielīdzināms noziegumam. No šīs populācijas slimības Latvijai var glābt tikai deokupācija, dekolonizācija un deboļševizācija.

HITLERA-STALINA PAKTA 75. GADADIENĀ

Vilnis Eisters

23. augusts – datums, kad “Molotova-Ribentropa pakta linijas zonā” tika iekļautas valstis, kurās Padomju Savienība un nacistiskā Vācija īstenoja apzinātas masu slepkavības pret pamattautām. Otrā pasaules kara un pēckara

ra Vācija un Staļina Padkrievija, Rietumu varenie (Lielbritānija un Francija) teorētiski pieteica karu tikai Hitleram, bet ne otram agresoram Staļinam. Varam pieļaut, ka ar vienu briesmoni tiem bija gana. Varam tikai zīlēt, kāpēc otro izvēlējās par sabiedroto un flirtējot nodeva saplošīšanai Baltijas valstis un tautas? Varbūt tāpēc, ka tā vēlējās “izredzētie”, kuri sevi vēl šodien uzskata, ka katrs no viņiem ir “dieva turpinājums uz viņiem piederošās Zemes”...?

MAZA ATKĀPE

Rīgā nesen ieradās Eiropas “mutter” – frau Merkele un strikti paziņoja, ka nedrīkst pārkāpt NATO-

“Patiesība ir tāda, ka Latvijā pastāv vislielākais agresīva konflikta risks – nekur citur nav tik daudz Ribentropa-Molotova pakta seku kā pie mums.”

laikā Latvija pārcieta trīs okupācijas raundus: vispirms padomju, tad vācu, tad atkal padomju, kurš vēl nav beidzies...

75. gadadienā, kopš tika noslēgts cilvēci apkauņošais pakts, visās šo “bandītu” upurvalstīs tika pieminēti necilvēku upuri. Baltijā pieminēja nevēru upurus – pieminēja ar izceltu patosu BALTIJAS VIENOTĪBAS un CERĪBU ceļa 25. gadadienu. Augsta ranga valstsvīri apmeklēja šausmīgo “STŪRA MAJU”, notika visādas teorētiskas konferences, bet nerunāja par noziegumu seku likvidēšanu, nerunāja par DDD, nerunāja par to, lai tas nekad neatkārtotos. Nekas netika praktiski izlemts, lai tiktu sodīti vainīgie.

TIKMĒR “MASKAVAS NAMĀ”...

Kamēr upurtautas pārstāvji lika svecītes pie čēkas mūriem, dziedāja pie BRĪVĪBAS pieminekļa (nevis BRĪVĪBAS un TĒVZEMES lepnuma statujas), pieminot kādreizējo BRĪVĪBU, tikmēr Čaka ielas okupantu-revanšistu perēkli “Maskavas namā” Staļinistu-Putinistu “harēms” sarīkoja kārtējo saietu, lai lemtu, kā paātrinātu LATVIJAS valsts un latviešu tautas iznīcināšanu. Un, kāpēc gan NĒ?! Kas nav aizliegts – tas ir atļauts! Ja nav notiesāti viņu noziegumi, kāpēc gan nevar veidot recidīvu?

Nirnberga-2 – tas viņiem liekas BLEFS. Varbūt Jalta-2 būtu reālāka. Skat, Krīma jau atkal sabiedroto pārvaldē? 1939. gadā, kad Poliju – mūsu dienviņaudstrumu kaimiņus, bēdubrāļus – alkatīgi aprija Hitle-

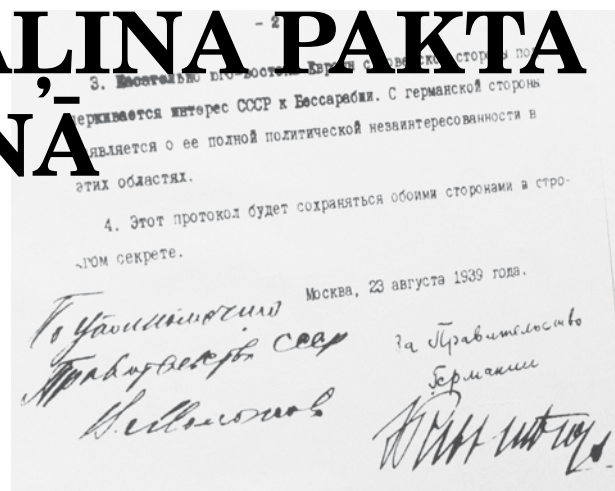
Krievijas līgumu, un līdz ar to Ribentropa un Molotova noslēgtā draudzība turpinās. Turpinās senie sakari un draudzība. Baltiešos iesakņojies ticējums par vāciešiem, krieviem un žīdiem – par to, ka vieni nav šķirami no otriem. Vai tajā būtu sava tiesa patiesības?

Ciniski, bet atkal “tradicionālie ienaidnieki” cenšas iznīcināt Baltijas valstis un tautas. Tu zini, es zinu, viņi zina, mēs visi zinām, kas notiek. Vieni melo, citi klusē, bet vai tad visiem būtu jāklusē, kad draud atkārtoties TRAĢĒDIJA?

“KRIEVU PASAULE LATVIJĀ UN XXI GADSIMTA IZAICINĀJUMI”

Un tātad 23. augustā – XX gs. SLEPKAVĪBAS DIENAS piemiņas laikā – Maskavas namā notika revanšistu konference, kuras dienas kārtībā galvenā tēma bija: vai mēs, krievvalodīgie okupanti un to pēcteči, esam gatavi nežēlīgai cīņai? Nosaukums konferencei itin brašs: “Krievu pasaule Latvijā un XXI gadsimta izaicinājumi”!!!

Krievijas vēstnieks Vešņakovs, atklājot konferenci, sāka ar Ukrainu, runāja par tautas likumīgajām tiesībām. Tās ir tiesības, kādas ir tikai lielkrieviem, saldeniem pūkainīšiem, visnevainīgākajiem pasaulē, vismiermīlīgākajiem un laba vēlošajiem kaimiņtautām, kuru glābiņš ir tikai “dižciltīgās un humānās” valsts paspārnē. Viņā rodies dziļš sašutums par rusofobisko retoriku Ribentropa-Molotova pakta upuru vidū... Pēc tam

uzstājās “starptautiskās lielkrievu pasaules māte” Eiropas Parlamentā Ždanoka ar kārtējiem naidīgiem aicinājumiem pret latviešu valsti un tautu.

Mēs, baltieši, it kā pieprasot, lai okupanti aizmirstot savas saknes. Absurds! Mēs tieši vēlamies, lai viņi atceras savas saknes un aizvācas! Okupācijas seku fakts ir un paliks līdz DDD realizēšanai. Taču “lielkrievu pasaules mamma” želojās, ka viņas “bērni” Latvijā tiek diskriminēti: neesot kultūras autonomijas, neesot teritoriālās autonomijas kā augstākā stadija un garantija, lai saglabātu savu valodu un kultūru. Un tad šī lielkrievu pasaules vadone kulminācijā aicināja aptuveni šādi: “Krievi lēni iejūdz, bet brauc ātri, un tagad ir pienācis laiks braukt ātri!” Viņa mātišķi jautāja savam grēkāžu pulkam, kuru grūti bijis iejūgt: “Vai jūs esat gatavi nežēlīgai un bezkompromisa cīņai?”

Ribentropa-Molotova pakta zemju upurtautas zina, ko nozīmēja nežēlīga un bezkompromisa cīņa, kad slepkavoja visus kas neiederas, slepkavoja jaundzimušos un tikko paaugušos bērnus, sievietes un sirmgalvjus!!!

Turpinājumā nāca arī demagoģija no tā saucamā “Antifašistiskās komitejas” barveža Josifa Korena mutes: Latvijā ir simtiem galējo neonacistu, kuri vēlas radīt privilēģētu stāvokli latviešu tautai. Gribu iebilst: bet kur visam sakums? Aktīvās okupācijas gados okupanti, kolonisti baudīja privilēģijas, tādas baudīja arī vācu okupanti, krievu sabiedrotie. Taisnību sakot, krievvalodīgie okupanti nekad neuzņēmas atbildību kā pārkrievošanas elementi, kā okupācijas režīma noziegumu tiešie izpildītāji. Atbildību neuzņēmas arī vācu okupanti, kas tāpat iesāka latviešu tautas iznīcības ceļu. Atskaides punkts ir 23. augusts, kad lielkrievu šovinisti un lielvācu fašisti noslēdza šo NELIETĪBAS DARĪJUMU.

Interesanti, ka tā saucamie “antifašisti” uzpeld, lai neuzpeldētu sarkano lielkrievu šovinistu cionistu “tandēma” noziegumi. Labākā aizsardzība – uzbrukums! Galvenais – kļūstāt un cīnīties pret fašismu... Bet neievērot patiesību, ka ir jāatbrīvojas no visiem XX gs. okupantiem – noziedzniekiem, un to nevar saukt par “fašismu”, “neonacismu” – TO SAUC PAR VĒSTU RISKU TAISNĪBU! Tā ir

vēlēšanās izbeigt noziegumus, kas tika veikti vācu un krievu tautu vārdā!

Dialogs ar Baltijas tautām neveidojas – tā želojās vēl viena no “Putina harēma” locekļiem, Baltijas valstis nelikumīgi mītošo okupācijas režīma “nepilsoņu kongresa” barvede Krivcova: “Mēs kļūstam par ķīlniekiem starptautisko attiecību saspīlējumā starp Eiropu un Krieviju.” Karš Ukrainā, kuru izprovocēja Putina Krimas okupācija, radijās interesi par “nepieskaitāmo okupantu” likteni Latvijā, tāpēc viņiem vajadzīgs Rietumu valstu atbalsts...

AK, ŠIE “NEVAINĪGIE”!

Krievu okupanti un viņu pēcteči – savā mūžīgajā nevainībā radītie bērni... Vai Baltija nozaga šos nelaimīgos bērnus? Ja tā ir, tad viņus taču steidzīgi ir jāatdod viņu Dzimtenei! Krievija ir viņu laimes zeme – Dzimtene, kurā var atkāpties un atgriezties vai puspasaulas garumā, bet par nelaيمي sev un citiem šie “nevainīgie” kļūst pa visu pasauli un pārvērš sevi par ķīlniekiem. Jau na okupantu filozofija, bet lielkrievi – tie paši vecie! Melo un liekuļo uz vella paraušanu!

Gēbels teica: “Mēs te neesam, lai justu līdzī pamattautām, bet lai justu līdzī vācu tautai.” Šodien Putins runā līdzīgi!

Neveicot DDD, Eiropas Savienība neatrisināja sāpējušo problēmu Eiropā. Rietumi baltiešiem radīja jaunas un padziļināja vecās problēmas – problēmas, kuras radās, kad notiesāja Molotova-Ribentropa pakta vienu pusi, bet otro negrib tiesāt vēl šodien. Upuri atstāja aiz sevis sērotājus. Okupanti-slepkavas atstāja aiz sevis tikai statistiku... Bet noslepkavotie baltieši tiek iekļauti nacionālajā atmiņā.

Patiesība ir tāda, ka Latvijā pastāv vislielākais agresīva konflikta risks – nekur citur nav tik daudz Ribentropa-Molotova pakta seku kā pie mums. Vai vienreiz nebeigsies lētticīgā laipošana – samierināšanās ar okupantu klātbūtni? Vēl nav par vēlu! Pašlaik ir īstais brīdis veikt novilcināto DDD!

Otrā pasaules kara beigās pieredzēja tikai mīrušie... Dzīvājiem tas vēl nav beidzies. Vai pasaule klusēs vai apvienosies par Otrās pasaules kara izbeigšanu? Bet varbūt palaidīs vēl Trešo pasaules karu?

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196 Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE (Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktors vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”, Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2